

העולם הזה

מי שילם את מחיר כרטיס-המסיסה שלה?

אב"ב

ונבחורת

הכדורגל

רכילות בינלאומית?

שעידה לעזעזאל?

מיבצע=פרסומת?

רחוב גליקסון 8, תל אביב, טלפון 26785
ת. ד. 136, מען למברקים: 'עולמפרס'
המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.
דפוס משה שהם בע"מ, ת"א, 26239.
המפצה: דוד טופל ובניו, תל אביב.
חברת איגנה אחראית לתוכן המודעות

העורך הראשי:
אורי אבנרי

ראש המערכת:
שלום כהן

עורך משנה:
רוכ איתן

עורך כיתוב:
עורך תכנית:
עורך ציור:
כתב בכיר:
אלי תבור

חברי המערכת:

העתון הנקרא ביותר במדינה

9/6 '22

מכתבים

ארגון הנוער הקומוניסטי שהחסיסו שיר
בשם 'שאלה' הרוזן בעניית הפליטים הער
ביים ותנועת השיחור הערבית במאה ה

פינסים ונפלאות

בספורכם על אלוהי-הכובים עמואל פינס
(העולם הזה 1062) רשמתם לכם יותר אימו
ואחריה מאשר כמאמרים נגד השתיחות
בממשלה. חיח לכם אומי'הלב הודות ב

... נתתם מדינה לא רק דוגמה אישית
יפה של ביקורת עצמית כנה, אלא גם את
הספורים המסתעפים ביותר שהופיעו אי

הדליקו האירון כותרות בעתונים רבים.
על הפינסים ועל הנפלאות אשר חוללו ללא
עדים...

הייתי סקרן מאוד לקרוא מה יכתבו
העתונים חיוניים אחרי נילויכם מהדתיים
אודות עמואל פינס. הופתעתי לראות כי
עתונים שתקישו סקום נרחב לפרשה. מאשר

אות סיניה

לד"ר אלברט בכר, המפקד לאמץ את
היתומה הערבית שנמצאה בסנין (העולם
הזה 1062), מניע פרס של אורה למופת.

... מעשה זה בלבד יש בו כדי להצדיק
את מבצע סיני.

עם כל הכבוד לד"ר בכר על מעשיו הי
אנושי היוצא מגדר הרגיל, אני חושבת כי
בית המיסטס חיה צריך לאסור כל פירסומים

התחלתי לנהל שיתוף עם כמה בחירים
משרד החינוך והאורחים. רוב החיליים הם
בדואים ירדנים (אין גיוס-חובה בירדן, רק
צבא שכיר). האורחים שונאים אותם ומנסים
לא לבוא אצלם במגע.

המורה

כסטודנט
בדואי י
דוע לכם שי
הפרסומים
פרסיו בובר
הנני ב"ב ב

שי ליום הולדתו ה-80 של מורה הדור -
תמונתו נחבר קורפורצית סטודנטים גרמנית
(ראו תמונה).

נאומים בנצרת

התפלאתי לקרוא את הכתבה 'איוהו נ"י
בור' על כנס הסופרים והמסורדים הי
ערבים בנצרת (העולם הזה 1061). לא
בולל מה שכתבתם עלי, אלא בולל ריחוקכם
מן האמת במקרה זה. הריני משרת את
העתונות הסקוטית מזה קרוב לעשר שנים

בכנס אנורת המסורדים והמסכילים הערבים
שהתקיים באולם קולנוע אספירר בנצרת.
בכנס זה דיברו 10 משתתפים. שניים מהם
נעצו בענייני תרבות ותרבה. הסטונה הנר

עיסא לובאני, אחד מחברי ארגון המורים
המסורדיים, הקיטר למפלגה הקומוניסטית,
הציע גם הוא שיר, על כפרו הנטשו ועל
אלה שהרסו אותו ונירסו אותו מסנו. ה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

אין דבר בעולמו של העולם הזה המשבח את לבי כמו המספר הרב של מכתבים הנכתבים
אלינו על ידי קוראיו הערבים. הם מעידים על יחס של אימון אישי, שהוא נדיר בארץ.

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

המורה
המורה
המורה

גלגלי סבתא

כ ? חויבוח על שיטת הבחירות האזוריות מוכר במקצת את ויכוחי כיתה א' בנוסח: "אילו לסבתא שלי היו גלגלים, אז..."

אילו ישראל לא היתה ישראל, אלא בריטניה הגדולה. אילו מפא"י לא היתה מפא"י, אלא מפלגת הליכוד. אילו דוד בן-גוריון לא היה אחד בדורו, חדור רעיונות אפלטון ויגאל מוסינזון, אלא מדינאי בריטי שחונך בשדות איוון ואוכספורד לפי"ר סלי. אלמלא היה בארץ חצי מיליון עולים חדשים הרוצים לקבל פתלחם, והמצביעים על-כן כפי שמזכיר לשכת העבודה אומר להם להצביע. אילו מפלגות ישראל היו מפלגות, ולא עסקים כלכליים פורחים. האם או שיטת הבחירות האזורית היתה טובה יותר מן השיטה הנהוגה כיום במדינתנו? כן, בהחלט.

אולם לרוע המזל לסבתא שלנו אין גלגלים, והיא איננה אוטובוס.

★ ★ ★

אם להאמין לדבריהם התמימים של תועמלני השיטה האזורית (שהם עצמם רחוקים מאד מלהיות תמימים), הרי די לנו לקבל את השיטה החדשה, ואז יהפכו החיים המדיניים של ישראל באורח פלא משוק-דגים לגינת-גוין.

צאו וראו — מה נעשה בשוק זה כיום? כמה עסקנים של מפלגה פלוגית יושבים וקובעים את רשימת המועמדים הארצית. הבוחר מצביע בעד רשימה זו, שהוא לא חיבר אותה, ונאלץ לשלוח לכנסת אנשים שאינם מוצאים חן בעיניו. אולם אם כל אזור יבחר רק במועמד אחד, יוכל הבוחר לבחור באיש שהוא רוצה בו.

האמנם? ומי יקבע את מועמדה של מפלגה פלוגית בעפולה בני חירות האזוריות? האם הבוחרים של עפולה — או מרכז המפלגה?

ואיזו ברירה תהיה לחברי-המפלגה בי-עפולה?

בנימין דישראל, מגדולי המדינאים של כל הדורות, העמיד את עצמו פעמיים ל-בחירות כמועמד בלתי-תלוי, ופעמיים נוצח על-ידי כסיל מפלגתי. הוא נבחר רק אחרי שהצטרף סוף-סוף למפלגה וקיבל את הי-גושפקה שלה.

★ ★ ★

כסר, אומרים דוברי השיטה ה-אזורית, אולם לפחות לא יהיו עשר מפלגות בכנסת, אלא רק שלוש-ארבע. ה-מפלגות תצטרכנה להתאחד.

איני יודע מדוע זה טוב. לדעתי איננו סובלים כיום מעודף של מפלגות, אלא מחוסר של מפלגות. ההבדלים בין תשע המפלגות הציוניות והדתיות קטנים ביותר, ולמעשה אין הן אלא סיעות של מפלגה גדולה אחת. בעניינים עקרוניים באמת אין כל ויכוח ביניהן. כיום הבחירות כולן אומרות כמעט אותו הדבר.

ממשלת ישראל היא היציבה בעולם. דויד בן-גוריון עומד בי ראשה מאז 1933 — עת היה דיויט אייזנהאואר ריפסרן קיין, בעוד שי-ניקיטה כרוש'צ'וב היה עסקן מפ"ל לגתי בלתי-נודע ופליכס גיאיר תלמיד גימנסיה, דרוש משכר היי תולי, אחת לשנתיים, כדי להזכיר לנו כי זוהי ממשלת ישראל, ולא ביתת צה"ל.

אולם איש אינו יכול להבטיח כי מספר המפלגות באמת ירד בשיטה האזורית. קרוב יותר לודאי כי כל המפלגות תשאנה על כנו, ושתקום שיטה ארצית של קנוניות מקומיות.

מפלגה פלוגית תשלח את אהדיה להצביע בעד מועמד מפלגה אלמונית באזור א', תמורת סקודה של מפלגה אלמונית לחבריה להצביע בעד מועמד מפלגת פלוגי באזור ב'. במקום קואליציה ארצית עבודה

אחת, תהיינה קיימות 120 ק"י אליציות מקומיות, עכורות עוד יותר.

★ ★ ★

כן, אומרים תועמלני השיטה האזורית, אבל המועמד יהיה צמוד לבוחריו. אם מר עקיבא גוברין (מפא"י) ייבחר על-ידי יושבי קפה רחאל, תל-אביב, הוא יצביע נגד חוק השבת, אפילו אם סיעת מפא"י בכנסת תומכת בחוק זה.

מי ששבור כך, עדיין לא יצא מגדהילדים הפוליטי.

באמריקה יכול סנטור רפובליקאי להצביע נגד הנשיא הרפובליקאי. הוא יכול אפילו לומר, בנאום רשמי בסניאט, כי הנשיא הוא זקן ועובר-בשל, שאינו יודע בין ימינו לשמאלו. האם יגיד זאת חבר-הכנסת עקיבא

הגופים הקוראים לעצמם "מפלגות" בישי-ראל אינם מפלגות במונח המקובל בעולם. אין הן אגודות של בעלי דעות מסויימות, המבקשים להפיץ דעות אלה בציבור ול-השפיע על השלטון כדי להגשימם. אין הם אגודות הגיונות מדמי-החבר של אהדיהן. מנהיגיהן אינם נבחרו ציבורי-המפלגה.

מה שנקרא אצלנו "מפלגות" הם ארגונים מוטאליטריים, היונקים את כוחם משלטונם המשותף על מקורות ההון, הזורם לארץ מירי התרומים היהודים בחודל-לארץ.

המפלגות מחלקות ביניהן את הי-כסף, ומשתלמות בעזרתו על ציבור של בוחרים. הם רודים בחבריהם באמצעות תקציבי-הת-ישובות, ר-חברות-ישיכון, טרנסטים כלכליים

ואגודות מקצועיות, קופות-חולים ושיטת-הפרוטקציה, הוצאות ספי ריש ועתונים.

במשך שני דורות לא היתה ההסתדרות הציונית אלא פדרציה של מפלגות טוטא-ליטריות כאלה. מזה עשר שנים השתלטה פדרציה זו גם על מדינת-ישראל.

שיטת הבחירות היחסיות היא ביטוי נאמן למצב זה. בבחירות נקבע כמה בוחרים הצליחה כל מפלגה לגייס בעזרת הכסף ששדדה מקופת הציבור. בהתאם לתוצאות הבחירות נקבעים מחדש יחסי-הכוחות בתוך הפדרציה המפלגתית. נקבע מחדש המסתח לחלוקת השלל. אם הגיעה המפלגה לעמדת-כוח כזאת שהיא יכולה לכבוש לעצמה מקום בקואליציה הממשלתית, הרי חלקה בשלל גדל. אם אין לה עמדת-כוח כזאת, והיא נאלצת להישאר באופוזיציה, הרי חלקה קטן יותר.

שיטת-הבחירות לא יצרה את הפדרציה של המפלגות. להיפך, משטר הקנוניה ה-מפלגתית יצר שיטה זו, מפני שהיא מת-אימה לרווחו ולצרכיו.

★ ★ ★

עתה באים כמה עסקנים, שדגו במשך דור שלם את דגיהם במים עכורים אלה, ומבקשים לשפוך את המים. זה היה מאד מעורר, אלמלא באו עסקנים אלה

לשפוך יחד עם מי האמבטיה גם את התינוק של הדמוקראטיה.

כי בכל המבנה המפלגתי הקיים יש רק צד חיובי אחד: במקום שישנם עשרה רודנים, שם אין רודן אחד. במקום שם מתרוצצות עשר מפלגות מוטאליטריות, שם זא תיתכן דיקטטורה של מפלגה מוטאליטרית אחת.

מטעמים אנוכיים לגמרי, משתדלים הי-פיאודלים של עשר המפלגות בכל כוחם למנוע מצב בו יתרכז יותר מדי כוח בידי המנהיג של מפלגה אחת. הודות לכך מצויד משטר זה במאזן-כוחות פנימי מסויים, מערך של חיכוכים הדדיים וגיודיאניטרסים פנימיים, המונע ריכוז רודני מוחלט, מן הסוג המוביל להיווצרות תחנות-ריכוז.

בצורה זו נשמר, איך שהוא, גם במשטר זה, חופש מסויים לאדם. יש בו עדיין שרידים חזקים של חוסש-הביטוי, של עז-מאות המשפט, של ביקורת ציבורית.

כל זה רחוק מדמוקראטיה מלאה, ממשטר של חרות אורחית. אך זה יותר טוב מפתה-ריכוז בגילאמי, ומחוק חיסול העתונות ה-מתוכנן על-ידי ביגיי.

השאלה היא: אם יוחלף משטר זה, האם יבוא במקומו משטר יותר דמוקראטי, או משטר של רודנות מוחלטת, של ריכוז מוטאלי ופולחן האישי?

★ ★ ★

ישראל התגבשה בשנים האחרונות, בתוך מסגרת המשטר המפלגתי, דיק-טטורה מוגבלת של איש אחד. בתור מנהיג המפלגה החזקה ביותר, ריכוז איש זה בהדרגה כוח גובר והולך בידי ובידי החוג המצומצם של משרתיו האישיים. הוא חולש עתה במישורין על הכוחות המזויינים ועל המנגנון הדיפלומטי, על המשתרה ועל מנגנון-החושך, על מערכת-התעמולה הרשמית, על חלק מרם ההון הזר ועל מנגנון משרד-המשפטים. בעקפיון הוא חולש על עשרות עמדות-כוח נוספות.

את כל זאת עשה מבלי שיהיה לו רוב יציב בכנסת, כשהיה עליו להתמקח ול-התפשר על כל צעד ושעל עם עסקני המפלגות האחרות, שלא היה להם שום חשק לבצע מיצון התאבדות פוליטית.

הבחירות האזוריות יתנו לדויד בן-גוריון רוב מוחלט. אין שום ספק שמפא"י תגיע בהן ל-65 צירים. אולם יתכן גם — והדבר תיב להיאמר בסירוש — כי בבחירות האזוריות תזכה מפא"י ל-100, ואפילו ל-120 צירים.

כי מפלגה השולטת על לשכת-העבודה, על מקורות הפרנסה ועל מנגנון המדינה יכולה להשיג כמעט בכל מקום רוב יחסי, ואפילו מוחלט.

כמלים אחרות: הרפורמה המור-צעת של שיטת-הבחירות תשחרר את ביגיי מן הכבלים האחרונים. היא תחליף את הרודנות של עשרת מנגנוני-המפלגות, בדיק' טטורה האישית של איש אחד. בכנסת הרביעית לא ישבו 120 נבחרת עם, ואפילו לא 120 נבחרת מפלגות. ישבו בה 120 בן-גוריונים קטנים.

תמימים יכולים לחשוב כי זה טוב, וכי אחרי כנסת רביעית כזאת תבוא כנסת חמישית ציונית-כללית. אולם במדינת יש-ראל, מי שיש לו פעם רוב יציב, יהיה לו רוב יציב לעולם ועד. אין דבר קל יותר בארץ שאין בה חוקה, ושבה יכולים 61 חברי-כנסת לסגור את כל העתונים, לבנות את כל מוזי-המפלגה לשופטים במנות המשפט העליון ולהטיל עונש-מאסר על כל אורח שלא יקום את פני רעהו בברכת "יחי הבוס!".

(כל הזכויות שמורות)

ממשלת ישראל תמשיך במדיניות המחרל שלה לגבי המתרחש בעולם הערבי. קו המסלול בעתיד יחיה: חכם וראוי, שחוא תקו הרשמי של מעצמות המערב, לגבי התוצאות האפשריות סאיווד טוריה מצרים.

ישראל תנסה להתקבל כחברה במועצת האירוסיה, אשר כה חברות ארצות אירופה המערבית. טיכיה של ישראל להתקבל חס טובים, אם כי הם מותנים בקבלתן של מרוקו וסוסייה.

רכבות הספרים המרוכזים במספריה הלאומית והאוניברסיטה לא יורדו מהר הצופים. למרות שבחטס האחרון בין ישראל וירדן, הוטס כי ישראל תוכל להעביר את הספריה לקרית האוניברסיטה חחוש, יורדו חסס רק אותם ספרים אשר אראפטר לחשיג דוגמתם במקום אחר. השיקול: העברת הספריה עלולה ליצור רושם של ויתור על הר הצופים, ואולי גם לתביעה של סיפוח החר לירדן.

שינויים אלה מסתמנים בעתיד הקרוב בממשלת ישראל ובצמרת החסתררות: שגריר ישראל בהשיגסטון יקבל את סקומה של גולדה מאיר כשר חחוץ, גולדה מאיר תחזור לטסרד העבודה במקום מרדכי נמיר שיחזור לתפקידו חקודס כמזכיר כללי של החסתררות, במקום פנחס לבון, אשר יפרוש מתפקידו. גולדה מאיר תחטטה, יחד עם זאת, לתפקיד הייצוג של סגן ראש המססלה. אין לייחס שססמעות סדינית לשינויים אלה, הנסשים ססיבות אישיות בלבד.

מתקרב מועד קשירת היחסים הדיפלומטיים בין ישראל וגרמניה המערבית. התווזה בכיון זה באה ביזמת ישראל.

מסא"י תרבה לפרסם על חקלות למיעוט הערבי. למעשה, יחיה זה בעיקר רק פירסום חוזר ומוגבר להקלות שניתנו בעבר, ומסרתו להוציא את הרוח ממפרשי מקיי ומפיים בין הערבים. עשויות גם לבוא חקלות מסוימות ממצב המיעוט, אולם אין חושבים בשלב זה על ביסול הממשל הצבאי.

ביג"י יצא בעתיד הקרוב לחופשה ממושכת. מסרתו: להכין תוכנית מיבצעים למטה הבחירות של מפא"י, וגם מצע רעיוני למפלגה, לקראת הבחירות לכנסת הרביעית.

אין כמעט סיכויים לשינוי שיטת הבחירות. על אף רצונה של מפא"י לבטל את שיטת הבחירות הישית, ולהנהיג שיטה איורית שתבטיח לה רוב סוחלט בכנסת, גם אם לא יעלה אחוז חקלות שלה על 31 ה אחוזים הנוכחיים, לא תחליח לגייס רוב בכנסת הנוכחית לקבלת החצעה.

לתשומת לב בחורי הישיבות והקשורים אתם: יחול שינוי בנוחג השיחרורים מסירות צבאי של לומדי חתורה. עד כה היה נהוג לחדות כליל את השירות הצבאי בעתיד גיוייסו חלק מבחורי הישיבות לשירות מילואים בחילות צחיל הרגילים.

ביג"י עשוי להתערב בי סיכמוך הקמת בריכתהשחיה בירושלים. הדבר יבוא, כנראה, כי תוצאה מפניה אישית של הרב יהודה ליב מיימון, שר הדתות בעבר ויידיו חותיק של ראש המססלה. בביקור בביתו של ביג"י, ביקש הרב הישיש כי ראש המססלה יעשה הכל למניעת חקמת בריכתהשחיה משותפת לגברים ונשים בעיר חקודס, כל עוד הוא חי בה.

היכוון לגל שכירתות של העובדים האקדמאיים. כל חנסינות לסצוא סיכומייפשרה בתביעות השכר של חרופאים, מהנדסים ויחר העובדים האקדמאיים, עומדים על 50 הכסלון. המועד המסוער להתחלת חססיתות: תחילת חודס אפריל.

הממשלה עומדת לקבל מזכיר חרש, במקומו של זאב שרף. האישי ידוע עד כה בחוגים סצומצטיים, הפועלים סחאורי חקלעים של חחיים הציבוריים, והינו כבר עתה בעל השפעה עצומה. מינויו יבואו כחפעתה לחוגים רחביים.

יתחדש סיכמוך סביב כשרותו של ניר חררה. לפי חדו-חיים המתקבלים ברבנות חראשית, לא חוכנסו עדיין כל חסידורים שחובסחו על-ידי הנהלת המסעל, חחרב חראשי איננו במצברוח פשרני.

צפוי סיכמוך חמור בין מסא"י לבין חסרוגרסיבים, על רקע העתונות חלועזית. חפורגרסיבים עומדים מחאורי העתון חפולני גוביני, העומד עתה במצב קשה עקב חופעת יומון מפא"יי גדול חפולנית, בשם קוריירי. חפורגרסיבים יאיטו לחוציא עתון בשפה חרומנית, בה יש כרגע חונפול למפא"י.

אין סיכוי להורדת מחיר הנפט והכנזין. למרות שהמחיר בשוק חעולמי ירד לאחרונה עד קרוב ל-50%, כך שאין כל חצדקה לקיום חחעלאה שנגבתה על-ידי המססלה בשעת חמצוקה למחרת מיבצע סיני, אין למססלה חשק לחתר על חכנסה נוחל זו.

קייזרפריזר" עשוי לחצליח בכל זאת בחקמת מסעל חחרכת דיוליים בארץ, בשיתוף עם חברה אמדיקאית, ותוך שימוש בהכנסותיו במסעב זה.

העם מלים יפות

סיפור השבוע סופס על-ידי גברת בריטית כבודה בשם ברברה אמרסון מקלין. מיסיס מקלין, סקוטית בגיל העמידה, הגיעה לארץ במכונית-ננסית מסוג איזסה. המצוידת ב" מנוע-אופנוע בעל 2 כוחות-סוס.

הגברת מקלין הסתובבה בישראל, שמעה כי איישם בררום, על חוף ים-סוף, ישנה עיר-נמל בשם אילת. היא חשבה שהיא יודעת מה זאת עיר-נמל — משהו כמו חיפה, אמסטרדם או מרסיי. לכן, מבלי להסס הרבה, התישבה במכוונת שלה, הצבועה בצבע סגול, הורידה את המכסה מעל ראשה ושמה פעמיה דרומה. בארבע שעות הגיעה בכביש החרש מבאר-שבע לאילת.

רק שם נוכחה לדעת כי עיר-הנמל אינה כל-כך עיר, וגם לא כל-כך נמל. היא לא מצאה לה מקום לינה, בילתה את הלילה על כסא בפרוודור. מרגות חורה צפונה, עברה את המרחק לבאר-שבע בארבע שעות וחצי, ויצאה את הארץ הקרובה.

בצורה זו נתקלה הגברת מקלין בתופעה ישראלית נספזה מאד: המלים, שהן מטבע עובר לסוחר בישראל, אינן אומרות תמיד את אשר נדמה כאילו הן אומרות. כשם שעיר אינה חקאק עיר, אלא גם שורת צריסים בעלי חוץ, וכשם שנמל אינו חקאק נמל, אלא מזח קטן בעל חקמת לעתיד — כך דמוקרטיה אינה חקאק דמוקרטיה, אלא

מנחגי מק"י מיקונים, טובי, חיבי ווידנסקי כמו סיפג בליים

מה שטוב לזה המשתמש במילה, ובסחון אינו תמיד בסחון, אלא גם ההיפך מזה. גברת מקלין למדה לקח זה בזול — במחיר אינוחיות של לילה אחד, אולם אורחי ישראל עלולים לשלם באחד הימים מחיר יקר יותר בעד אינופלציה זו של מלים, היוצרת גן-עדן של טפשים, במקום שדרושים ערנות וחשבון-נפש.

כי בשעה שמסביב לישראל מתחוללת מהפכה איררה (ראה במרחב) הרי מסך של מלים-כזובות הוא אמצעי-מגן מפוקסכ ביותר.

מיעוטים

מרי מזוין

806 בינואר, ביזז בו וביז בפברואר, הופעתו דיירי אחד הבתים ברחוב דיזנגוף בצפון תל-אביב מתכונה רבה באחת חדירות, שהיא טקאה בדרך כלל... רק לאחר זמן נודע לדרי הבית ההוא ברחוב דיזנגוף, כי במשך שלושת חמים הללו נערך באותה דירה חושבן חסביעי של מליאת הועד חסרכי זו... מקיי...

בצורה דרמטית זו, לפי מיטב הסממנים של רומן-בלשים טוב, החל השבוע סיפור גדול במעריב. חוכנו: ערבי מקיי וורשים לקראו למרד מזוין נגד השלטון. בדיוק אותו סיפור, בנוסח קצת אחר,

הופיע בתריסר עתונים אחרים במדינה. בכל מקום חתם על הסיפור כתב של העתון. חוכן הסיפור סופס לו מן המוכן, באחד מבתרהקפה בתל-אביב.

המוסד שסיפק סיפורים מרעשים אלה לכל עתוני המדינה המקובלים עליו, וגם יום שורה של מאמרים ראשיים כמעט זהים בכל אותם העתונים, לא היה אלא מנגנון החושך, שהוליד השבוע את אחד ממסעות הפרסומת הגדולים ביותר מאז קום המדינה.

מחטרות משמאלי ומימין. לפי גיר-סת מנגנון-החושך, שהופצה בדרך שהפכה ל-שיגריתית מאו רצח קסטנר, קרה הדבר הבא: למוסדות-הבסחון נודע על תכונה בקרב פעילי מקיי הערביים לקראת מרי אורחי מזוין של בני המעוטים במדינה. שליחים מטעם מנגנון-החושך הודיעו על כך למנהיגים יהודים של מקיי, כדי להע מיום על מוימת חכרייהם הערביים, וכך להצ כדי להזהיר רשמית את המפלגה. אחר-כך התכנס הועד המרכזי של המפלגה, ון ארוכות בהצעת-המרד אך דחה אותה.

צמרת מקיי הכחישה את הסיפור כולו בשצף-קצף, טענה כי כל הענין אינו אלא פרובוקציה, שבאה להכין מסעדיכוי נגד המפלגה, או נגד הציבור הערבי. גם חוגים הרחוקים ממקיי התיחסו בחשך לסיפור זה. לכמה לבבות התגנב החשך כי אחרי ששני בתי-משפט נתנו סטירת-לחי לש.ב. וקבעו כי אין קיימת מחתרת ימנית בארץ, נזעק מנגנון-החושך להמציא מחתרת שמא, לית, כדי להוכיח את יעילותו ואת זכות קיומו. מכיון שרוב אורחי ישראל שונאים את מקיי, וחושדים בכל ערבי, היו הגילויים החרשים שימושיים מאד למסרה זו.

אחרי סיפורי-ההבאי השונים שהופצו על מחטרות למיניהן, לא עורר הסיפור גם הסעם אימון מלא. האורח הנאור נשאר נבון וחסר-דיעה, המתין להוכחות של ממש.

כי כשמתקוטטים שני מוסדות כמו מני גנון-החושך ומקיי, ששניהם מודעים כי זילזול טוטאלי לאמת האובייקטיבית, קשה היה לקבוע מסמרות.

מורדים או שותפים? מסעי-הפרסומת המפוקסכ כשלעצמו לא היה חשוב ביותר לא היה שום ספק כי בשנת 1958 עדיין נמצאים ערביי ישראל במצב של דכאון ופחד, המונע מראש הצלחת כל מרי אורחי. לא היה גם ספק כי השלטונות מסוגלים לחסל כל מרי כזה תוך 24 שעות.

אולם בכל זאת הביאו להטוטיה-הפרסומת של מנגנון-החושך הועלת רבה: הם הסבו מחוש את תשומת-הלב הציבורית לבעיה שחשיבותה גדלה והולכת מיום ליום, ואשר הממשלה מנסה מזה עשר שנים להעלים ממנה עין. היתה זאת בעית עצם קיומו של המיעוט הערבי בישראל.

בעולם הערבי מתחוללים שינויים עצוי מים, הזורעים חקדה בלב כל ערבי לאומי בעולם, וגם בישראל. שתי מדינות ערביות גדולות התאחדו, במיבצע שנראה כראשית איחורו של העולם הערבי כולו. עבד אל-נאצר הסך דמות מרכזית בורה העולמית.

בתנאים אלה קשה לצפות כי הדור החדש של ערביי ישראל, שנדבק מן הדינאמיות החברתית והגאואה הלאומית של הרוב הערבי במדינה, ירכין את ראשו לאורך ימים, יסתפק כמעמד של אורחים נדכאים ומש-פלים, תחת שלטונו הממאיר של המימשל הצבאי החדש ברשיון-תנועה משפלי, הפ קעתו השירותית וההמונית של פרקציות, השימוש במימשל הצבאי לצרכים כלכליים מפוקפקים ביותר — כל אלה זורעים זרע של שנאה, שיוביט כבוא היום יבול-באושים.

עשר שנים אחרי הקמת המדינה לא השי תפר מצב זה, אלא נעשה רע יותר מבחינה נפשית. אם הסיפור על הכנות-המרי הי-קומוניסטיות מצוץ מן האצבע הארוכה של מנגנון-החושך — ואם לא — הרי דבר אחד ברור: לא יעברו שנים רבות ומרי כזה יהיה אפשרי, ואפילו בלתי-ינמנע — אם לא תחולל המדינה עד אז מהסכה מוחלטת בגישתה לערביי ישראל, תתן להם מעמד של שותפים מלאים.

צבא

סירון נסים גשה

מהרגע בו נלקח משה נסים, 22, בנו של הרב חראשי, למחנה הקלט של צה"ל, השתנה אורח-חיו לגמרי. כמו כל סירון רגיל, מצא את עצמו יושב על כסאו של הספר, וזכה לתספורת הצבאית הראשונה. הוא גאלץ להתיצב גם מול הצלב. כשהוא

נאשמים מוניץ ולונברג ומורה מוכח זילבר
המחנכים הם האשמים

הקבלן פרישמן, פרקליטו, עורר-הדין אהרן חוטר-ישי, חזר לישראל מתורכיה, בה מוחד לקוח לבקר, סיפר על אשר קרה ליורשי פרישמן: הקבלן ישראל כרמי נעצר למעצרו חקירה ממושך. סיפרה העתונות העברית: "קבלן ישראלי נעצר, אחרי שביצע מעשי תרמית עצומים בבנין שיכון חברי הפרלמנט התורכי". פרישמן ספק את ידיו בסיפק.

גרוטאות חסרות-יערך. רק מעטים ידעו את הסיפור האמיתי, על מה שגרם למעצרו של כרמי. בין אלה היו גם סקידי משרד החוץ והאוצר בישראל, שהיו שו"תפים לכריית הפח שטמן פרישמן לכרמי.

בימים בהם עמדו עיסוקותיו של פרישמן להתפוצץ, איים משרד החוץ התורכי על ממשלת ישראל בצעדים מרחיקי-לכת, אם לא ישמור פרישמן על התחבובותיו. סקידי האוצר קראו לכרמי, התחננו לפניו לקבל על עצמו את האחריות לביצוע העבודות. לא הם ולא כרמי, לא העלו או בדעתם כי מרבית קופתו של פרישמן נמצאת כבר בליבריה ובשייץ ובמחסנים החתומים-כס.

יכול בחיתומת המכס, מיטלות גרוטאות רות כל ערך ממשי. הם לא ידעו כי כל מכונותיו של פרישמן מושכנו כבר פעמיים, לתורכיה הביא חוטר-ישי את החוזה, בו קיבל על עצמו כרמי את התחבובותיו של פרישמן. התורכים הבינו מיד את הרמז. על ההוראה לעצור את כרמי היו חתומים אותם הפקידים שנהגו לא-פעם מאחזיו יסי קותיו של פרישמן.

כל אלה שהכירו את קשריו הטובים של פרישמן חיכו להתפתחות נוספות. כי שאמר השבוע לאחד מידידיו: "זהה רק ה' חתולה", ידעו כי הפעם, לפחות לא יהיו התמרויותיו התמארויות-שוא.

משטרה

הכביסה המוכרכת

נוסעי האוטובוסים ברחובות ראו זמן רב את הבניין אשר בנייתו אינה מסתיימת. גם יעקב לוינהרץ הבחין בבית העומד ליד התחנה המרכזית. לשמואל חנוביץ, בעל הבית, נראתה הצעתו של לוינהרץ כהצלחה. הוא יצח לו את הכסף הדרוש להשלמת הבניין, תמורת הרשות להקים מכבסת אחת משלוש תנויותיו. חנוביץ הסכים.

הבית לא היה מחובר לרשת הביוב הי עירונית. לוינהרץ בנה רשת ביוב עצמית למכבסה, תחת רציף התחנה המרכזית. אך הביוב העצמי עלה על גדותיו, הציף את רציפי התחנה.

בעל המכבסת פנה לעיריית רחובות, דרש פתרון. העירייה הציעה לחבר את רשת הביוב של המכבסה לרשת הביוב העירונית, העוברת במרחק 100 מטר מהמכבסה. לוינהרץ קיבל את ההצעה, הלחה לעירייה סכום של 1654 לירות לביצוע העבודה.

חקצין נתן פקודה. סועלי העירייה ניגשו למכבסת לוינהרץ. אך ברגע שהופיעו, הופיע גם מפקח-שני אליעזר גרייבר, סקר עליהם להסתיק את עבודתם. הם לא ידעו ש' לגרייבר, אשר אינו שייך לגשת רחובות, לא היתה הסמכות לתת פקודות כאלה.

אך לגרייבר היתה בכל זאת סיבה טובה להסתיק את העבודה. חנוביץ, בעל ה' בניין, זכר היטב ללוינהרץ את סירובו לקבל את בנין, חנו, כשותף במכבסה, חיש הר דמנות נאותה להחזיר לו כגמולו. הוא פנה לגרייבר, קצין המשטרה נאות לעזור. פי גרייבר הוא חותנו של חנוביץ, וכשיש חותן במשטרה אפשר לעשות הרבה.

ובדרישת-שלום מאחד מקרובי משפחתו. אחד מבאי התחרות נזכר כי בעת הכיבוש הישי ראלי באל-עריש, מצא עם חבריו נער ערבי חמוד, שסיפר כי הוא רוצה לחזור למש' פתחו בישראל. החיילים הכביחו למסור דרישת-שלום לקרוביו.

למראה מר ירושלים נזכר האיש בדמיון המפתיע בינו לבין אותו נער, ניגש לשאול את חמד אם אמנם יש לו קרוב באל-עריש. אחרי כמה סימני זהוי התברר שהיה זה אמנם בן-דודו של מר ירושלים הצעיר.

חקירות

נקמת הקבול

שנה שלמה נדד הקבלן החיפאי יצחק פרישמן ברחבי תבל. אחרי שברח מתורכיה שם הסתבך בבניית שיכון חברי הפרלמנט התורכי (העולם הזה 1009) ובעסקי-רמאות גרמנים, הוא חיסל גם את עסקיו בליבריה, מכר אותם לחברת האחים מאיר, בעלי הבנק ליצוא בישראל.

מליבריה ומתורכיה, העביר פרישמן את עסקיו ליבשת שלישית: לאמריקה. אחרי סיור מקיף בארצות אמריקה הדרומית, השי' תקע בקנדה, פיתח שם עסקי-בנין בהיקף גדול. אחד משותפיו: עמנואל קונחינור, מי שהיה מספק משטרת שוה-התעופה לוד, בתקופה בה עבר פרישמן את תחנת הגבול בדה זה ללא הפרעה, כשביסיו תפוחים תמיד בהמחאות ובשטרות מטבע-זר.

הכפחות חסרות-כיפוי. בתום ה' שנה חזר פרישמן לישראל. הוא הכחיש בהצהרות שחצניות את הידיעות שמסרו, כי חזר לישראל רק אחרי שהממשלה הקנדית סירבה להאריך את אשרת-הניסיה שבדרכו. למרות שכבר לפני כשנה הצהיר דובר משרד החוץ, כי פרישמן "הוזהר בפני ה' תוצאות החמורות", אם עסקיו בתורכיה יתפוצצו בדרך של מעשי-רמאות מצידו, לא נקטו מוסדות הממשלה פעולה כל שהיא נגדו האיש ששיקלל את שמה הטוב של ישראל בתורכיה ושבעטיו הורעו היחסים בין שתי המדינות. כיאה למי שהיה שותפה של חברת י.מ.ס.חורוב ובניו בע"מ, חזר הקבלן-הרמאי לביתו המהודר על הר הכרמל, המשיך לטובב את כל שותפיו — שרבים מהם נשארו חסרי-כל — בהבטחות-שוא.

בתורכיה המשיך הקבלן ישראל כרמי, שו' תפו לשעבר של פרישמן, בבנין שיכון חברי הפרלמנט ושיכון העתונאים באיסטנבול. בי התאם לדרישת משרד החוץ והעירות הישי ראלית באוקרה, מילא כרמי את התחבובותיו של פרישמן שבה.

קשרים טובים. אולם גם כרמי, שהכיר את פרישמן ותעלוליו מקרוב, לא ידע עד היכן מגיעות ידיו הארוכות של שותפו לשעבר, בעל עקשורים האשיים והלכלכלים המצוינים עם ראשי הממשלה התורכית ו' פקידיה — קשרים כאלה שהיו לו עם ראשי ממשרת-ישראל ומחלקתה הכלכלית.

שבועות אחדים אחרי שחזר לישראל, החל פרישמן לפעול. כבר בימים בהם נאלץ לעזוב את הארץ, ערב גילוי העולם הזה, הכביח לנקום בכל אלה שהעזו לגלות את האמת על עסקיו האפלים בארץ ומחוצה לה: "אני אהרוס את כולכם", איים על שותפיו ועובדיו, לפני בריחתו מישראל, בגנותו, ללא הצלחה, למנוע את הסירוסם.

השבוע נודעה ברבים נקמתו הראשונה של • אחיו של ראש מחלקת הכלכלית, רמיח שאני וזהר, הוא מנחל עסקיה של חברת פרישמן.

בדבר אחד. בעוד כולם לא ידעו את המחכה להם, עם סיום הטירונות, ידע משה ניסים היטב כי עם גמר תקופת טירונותו יועבר לרבנות הצבאית, כנראה בירושלים, מקום בו ישרת, כנראה, קצין-דת.

חינוך

קטטה בחצר

לפני שופט השלום התליאביבי דב זוהר עמדו מורה ושני תלמידים-לשעבר. המורה, פנחס זילבר, סיפר כי בהיותו בחצר בית-הספר ביל"ו, עברו בה שני הנאשמים, בנימין לוטנברג ואברהם מוניץ, תניכי אותו בית-ספר, שהתגייסו בניתיים לחיל-הים.

בין המורה לבין שני הצעירים התפתח ויכוח של מה בכך. הוא הסתיים בקטטה רבת, בה החטל מוסף לשלושתם, תריסר תלמידים מבית-הספר הסמוך, אשר חשו לעזרת המורה. לוטנברג הובא למשטרה כשהוא מוכה וקרוע-בגדים; חברו התייצב בתחנה מרצונו, כעבור שעה.

לכאורה, עמד לפני השופט תיק שיגרתי של קטטה. וכאשר הסיל על שני הבחורים מאסר של שבועיים — פסק-דין עליו יגישו ההורים ערעור — יכול היה המורה לראות את העניין מחטל בנצחונו הכרוך. אך לפנחס זילבר, 35, היו כמה מחשבות נוגות על שורשי התקרית העמוקים יותר.

אמר המורה: "במדינה החיה בהפקרות ערכים מוחלטים, כאשר אנתנו, המחנכים, איננו מאמינים בערכים שאנו מניסים להקנות לתלמיד, אין מנוס מתופעות כהכאת מורה". סיפר הוא, לדוגמה, על הנעשה בכיתתו: "כשאני מדבר בשיעור על מוסר, מחייכים מחצית התלמידים".

סיים המורה, בנימה של אולטיד: "הא' שמים בהתפרעות הנוער הם המחנכים עצמם, לא פחות מהצעירים. כי הדרך המובילה לגניבת מכונות לא התחילה בהכאת מורים, אלא בשיעורי-המחנך בבית-הספר העממי".

גברים

במקום נערות זוהר

במשך כמה מאות שנים התחרו ביניהם מלכי אירופה, מי מהם ישא גם את התואר הנכבד של מלך ירושלים. הזוכה היה בדרך כלל אותו מלך ששקח תחת חסותו את הצלבנים בארץ. השבוע מצאו 20 גברים שיטה הרבה יותר נוחה לחלוקת התואר. לעיני שש מאות צופים באולם י.מ.ק.א. בירושלים, הופיעו הגברים בגדיים, כשי' גופותיהם משוחים בשמן, הפגינו בזה אחר זה תערוכת גופות גבריים ושריריים, לתשואות הנוכחים ולאנחות-ההתפעלות של בנות יר' שלים. המנצה זכה בתואר מר ירושלים, ללא כל צורך להוכיח את יכולתו על חומות העיר. היו אלה עשרים תניכי מכוון שמשון הירושלמי, שהוכיחו כי אם אמנם אין בירר שלים נערות זוהר, הרי יש בה גברים המסוגלים להתמודד ביפי גוטם ובגפת שרי' ריהם עם כל גברי הארץ.

ד"ר מאיר-עריש. האטרקציה העיקרית בתצוגת השרירים לא היה נחמיה משיח, (23) סועל בנין יליד פרס, שזכה בתואר מר ירושלים; גם לא הגילויים המפתיעים, שבין תניכיהם של טוטי נוביק ואלי תמיר, מנהלי המכון, מצויים בתורי ישיבות. היה זה מר ירושלים הצעיר.

חמד איברהים (16), שזכה בתואר הנכבד, הוא ערבי יליד נצרת, העובד כאוסף עוגות בירושלים, בעל נטיות ספורטאיות מנהנות חמד וזה בעת ובקונה אתו בתואר, בגביע

מחזיק על חזהו לוח-עץ, שעליו רשומת זהותו החדשה: המספר האישי. משה, שהיה עד עתה מזכירו האישי של אביו, הרב, נאלץ להסתגל מרגע זה להיכרות הצבא. בן הרב לא שהה זמן רב בקלט. הוא הועבר לאחר ימים מעטים לבסיס הטירונים. אך בחוש הבריא של כל טירון, הסיק עוד לפני ההעברה, להתייצב בפני הרוסא, שהחליף את כושרו הגופני מקרבי ללקוי. האישור הבטיח לו הקלות באימונים.

טירון נסים משה חסך לעצמו אי-נעימות נוספת. כאשר רוב הטירונים לבשו עדיין את הקרטוליות בצורה הפוכה, הסתובב משה בלי קרטוליות בכלל. הסיבה היתה פשוטה: אישור שני, לפיו אסר עליו הרוסא ללכת בנועלי צבא גבוהות.

מהרגע הראשון השתול נסים לשמור על אלמוניות מוחלטת. אטילו חבריו בקלט לא ידעו את שמו האמיתי של חברם בעל הגוף האתלטי והשפם השחור העבות, לא ידעו את הסערה שקמה עקב גיוסו.

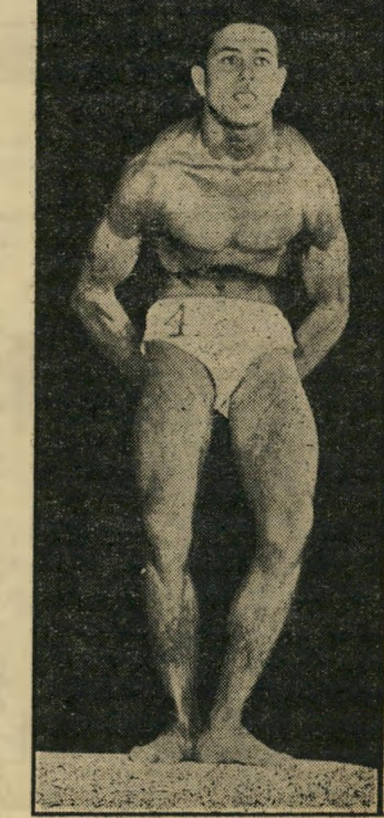
בשבת הראשונה לגיוסו לא זכה לחופשה המקובלת, נשאר במחנה. רק בשבת בבוקר הצליחו חבריו לגלות כי חברם לטירונות, הוא אשר גרם לשערוריית-הגיוס שהכתה גלים רבים ועוררה את ההאשמה שצר' הגיוס בא כדי לנקום באביו (העולם הזה 1062). כי בשעת העליה לתורה, זכה משה לעליה ראשונה. ריכו תשומת-לב המתפללים.

דתי, לא בשבילכם. אך לא רק הוא דאג לעצמו. מיד עם בואו לבסיס אימוני הטירונים, הוכנס לכתה בה רוב החיילים הם דתיים. גם מסקד-הכיתה, בעל זקן בלונדי דלי, הוא דתי. מסקד הפלוגה, אליה הרכנס משה ניסים, גם הוא דתי, נראה רק לפני זמן מועט במחמת חסידו חברי בפקסירי. לכן, לא נחלק משה ניסים בקשיים ה' רגיילים של כל שאר הטירונים הדתיים. מדי בוקר, בשעה חמש ושלושים, תת קמים להתעמלות-בוקר פורש ניסים לקרן-זוית, מצטרף לשאר הדתיים לתפילת השחרית.

כמו כל חייל דתי טוב, קיבל משה ניסים זוג סינכות כפול. אחד לארוחת חלבוית, השני לארוחת בשריות. אוינם חבריו ל' צריף העירו כי משה ניסים אינו מקפיד במיוחד ודקא על מצוות הדת. על כך השיב בן הרב, בפקחות האופיינית לו: "אני דתי בשבילי, וא בשבילכם!"

לרבנות הצבאית. משה ניסים, שלא כשאר הטירונים, לא קבל על מאומה בימים הראשונים. טוב לי סה, ואני מב' סוס", אמר בחיך לחבריו. רק דבר אחד חסעיר את רוחו. היתה זו הפעם הראשונה, אולי, בחייו, בה לא הרגיש כלל את קושי השבת. אמנם נערכה בליל שבת מעין ארוחה חגיגית, משותפת לכל הטירונים, בחדרה-אולל המרכזי של המחנה, אך לא נערך, כרגיל, ערב החי דתי.

שונה מכל חבריו היה משה ניסים רק

"מר ירושלים הצעיר" איברהים חמד. הוא שנימח

דודתו של בנימין דגני היתה מודאגת מאד. במכתב שהגיע אליה לניו-יורק, טען קרובת מתל-אביב כי לא קיבל את השיק על סך 15 דולאר, ששלחה לו כמתנה. היא ידעה הכעיסה את הדודה המסורה. היא סנתה לסניף הבנק בו מופקד כספה, ביקשה להתלונן על הסדרים הלקויים.

בבנק חיכתה לדודתו של דגני הפתעה: במקום להצטרף בפניה, שלף הפקיד את תיבת ההמחאות המחוזרות לבנק אחרי סדיתן, מצא בתוכה את המחאה האבודה. "גברתי", נפנף הפקיד בהמחאה, "השיק של בנימין דגני נפדה בבירות. הרי לפניך המחאה, חתומה על-ידו בצירוף חותמת הסניף בבירות."

בנימין דגני הופתע לא פחות כשקיבל את מכתבה של דודתו, אחרי שחזרה מן הביקור בבנק. "ראיתי את המחאה שנפדתה, חתומה על ידך", כתבה לו הדודה בתרעומת. "לא סדית שום המחאה, כיון שלא קיבלתי אותה כלל", הריץ דגני את תשובתו.

שוב הלכה הדודה המסורה לבנק. הפקיד שקיבל אותה יעץ לה: "נשלח את המחאה בחזרה למר דגני בתל-אביב, ונבקש ממנו להצהיר בפני הנוטריון שלא הוא אשר חתם עליה. הוא יחזיר את המחאה בצירוף ההצהרה אלינו ואנחנו נפעל לבירור ה"פרשה בבירות."

אולם דגני לא זכה לראות את המחאה, גם כשנשלחה אליו בפעם השנייה. "לא קיבלתי שום המחאה", כתב שוב, אחרי חודשים אחרים, לניו-יורק.

"אחרת יהרגו אותי". באחד הימים, עוד לפני שדודתו הספיקה לברר סוסית את פרשת המחאה בסניף הבנק, צלצל הפקיד בדירתו של דגני בצפון תל-אביב. "מר דגני", שאל איש זקן במבטא זר.

האורח זיהה את עצמו כ"ליאון הגנר, סוחר מתל-אביב". הוא הוציא מכיסו המחאה, הציג אותה בפני בנימין דגני. "זוהי המחאה על שמך", הודיע המבקר באדיש לדגני, שזכה לראות את 15 הדולאר בפעם הראשונה בחייו.

שמחתו של דגני לא ארכה זמן רב. "קנית את המחאה ברחוב לילינגלום", אמר לו הגנר בטון לא-ידידותי כלל וכלל. "לפני כמה ימים מכרתי אותה והיום החזירו לי אותה והודיעו לי שהיא אינה שחה כלום: מדו אותה כבר. תחזיר לי בבקשה את ה"כסף, אחרת יהרגו אותי", ביקש מדגני ה"גדום.

דגני התעורר מתדהמתו אחרי דקות אחרות. הוא הזעיק את המשטרה שעצרה את ליאון הגנר, חסר כתובת קבועה ובעל תעודת זהויה מספר 356640/צ. השעידה על עליותו מפולין לפני זמן קצר.

במשטרה לא זכר הגנר מאומה. הוא לא ידע ממי קנה את המחאה, למי מכר אותה ומי אמר לו שהיא אינה שחה כלום. "חיפשתי את הכתובת של דגני במרשם התושבים ובאתי אליו הביתה", הסביר הגנר למפקח ראשון פסח שמבלד, "אם באתי אליו, סימן שאינני חושש מכלום."

להגנר לא היה ממה לחשוש. כעבור כמה ימים שוחרר ממעצרו בערבות עצמית, אחרי שהמשטרה לא הצליחה לגלות שום הוכחות נוספות נגדו. זמן קצר אחרי כן עזב את הארץ.

מאה זארכעים שוטרים. בשבוע ש- עבר הבינו חוקרי המשטרה, שסגרו את תיקו של הגנר מחוסר הוכחות, מדוע עזב הסוחר מרחוב לילינגלום את הארץ. ידיעות שהגיעו מאותו רחוב, למחלקה הכלכלית של המשטרה, הביאו את החוקרים למסקנה כי רשת מבריחים מנוסה פעילה בגבול ה"ישראל-לבנוני. רשת מבריחים זו היתה אח"ראית, כנראה, גם לתעלומת המחאה בת 15 הדולאר, ששלחה בניו-יורק, נפדתה בבירות, חזרה לבנק בניו-יורק, נשלחה שוב לתל-אביב, הועברה שנית לבירות ו"חזרה לתל-אביב.

בליל-חורף קר לפני שבוע יצאו כמעט כל שוטרי מחוז הצפון — מאה שוטרים וארבעים סמלים וקצינים — למארב-ענק בגבול ישראל-לבנון. שעות אחדות אחרי שהושם המארב, שמעו השוכבים בו קול צעדים קרב מכיון הלבנון. הם הבחינו בארבעה ערבים מחצו את הגבול. מכיון ישראל, התקרבו שני החורים צעירים. "פעלו" פקד מספק ראשון ישראל קרביץ, קצין התפקידים ה" (המשך בעמוד 8)

הועידה השקמה ביותר

הויכוח היה סוער, אך שום קול לא נשמע באולם — כי הועידה

ה. התנאי היחיד שהועמד: על מכוניותיהם יקבע שלט אשר יסביר לשאר הנהגים כי לפניהם נהג "חירש", ולא יועילו הצפירות.

אין נישואיתערובת

כלל חברה בריאה יש להם אינסוף טינטים מסוימים ואמונות טפלות, מפותחים מאוד: הפחד העיקרי של משפחה הוא, כי גם בנם יחלו מוכה-גורל כמוהם. אמונה טפלה אומרת, כי נשואים בין שתי עדות מבטיחים באופן מוחלט שזה לא יקרה. כך, על כל פנים, סובר מזכיר האגודה חיים אפסר, יקה הנשוי עם אשה ממוצא

ה. אומרים היה מלא. במושב ה" אחרון ישובה שושנה מרקוס, 20, שוחחה בלהט עם חברתה למושב. שתי התברות התוכחו בעירונתן, אך איש מהנוסעים לא שמע את שיחתן. כי שושנה וחברתה האיל"מות ניהלו את שיחתן בשפת הידיים. הנוסע היחיד שהבין היטב את השיחה היה ארנו רונבליס, 26, גם הוא חירש אילם מלידה. ארנו התגבר על ביישנותו, ניסה לקשור שיחה עם שושנה. אך הבחורה היפה, ש"היתה רגילה כבר לבחורים הנטפלים אליה, דחתה את ארנו בתנועה מכסלת. ארנו לא חיתר: הוא פנה לשישנה שוב ושוב, אך מבלי שיזכה לתשומת-לב.

חלף שבוע שלם. ואז, באופן פתאומי, נפגשו השניים שוב. הפעם שוחחה שושנה עם ארנו ברצון, כי הפעם נפגשו השניים במעוון החרשים-אילמים. ידידות עמוקה נקשרה בין השניים, הם יצאו יחד לבנות, הרבו להיגש, מצאו את עצמם קשורים בקשרי אהבה חזקים. לאחר תקופת חיזור ממושכת הם נישאו.

התונתם המסורת נערכה בבית ה"הן-קלר, בהשתתפותם הנלהבת של חבריהם-לגורל בתל-אביב כולה. הטקס התקדם כרגיל, ללא תקלות מיוחדות. אך מכל אשר הקריא בפניהם הרב לא הבינו שושנה וארנו מאי"מה. כל עוד היה צורך רק להקשיב, לא קרה דבר, אולם כאשר היה צורך לשבור את כוס המול, לא שמע ארנו את צח הרב. רק כשאמרו לו בשפת הידיים, ריכז ארנו את כל כוחותיו, ריסק את הכוס ברמיסה אדירה.

ריקוד בלי צלילים

ה. שבוע נפגשו שוב שושנה וארנו עם חוג ידידיהם. היה זה שוב מעמד ריבושים: ועידת החרשים-אילמים הרביעית, בבית ה"הן קלר.

שתי דקות לפני תחילת הועידה עוד נראה האולם המפואר בדיוק כפי שהיה נראה בכל ועידה אחרת. שולחן נישואות, מושבי ציורים, אפילו מיקרופון ומגביר-קול. שניות מספר לאחר מכן, כבר היתה התמונה שונה. כי את פתיחת הועידה לא סימנו כנהוג דפיקות פטיש היושבר-ראשו: את האות לפתיחת הועידה נתן איתות כפול של רשת האורות באולם.

בהצבעה ראשונה נבחר ישראל סביר כי יושבר-ראש הועידה. איש לא התנגד לבחירה זו, חוץ מאשתו. היא קמה, הביעה את התנגדותה הערה בשפתה האילמת. איש גם לא ראה התנגדות זאת, אך המתרגם משה באמברגר, גם הוא חרש אילם, שראה תגובתה, הסביר לכתב העולם הזה: "היא אומרת לו שבכתיב כבר יקבל ממנה מנה הגונה."

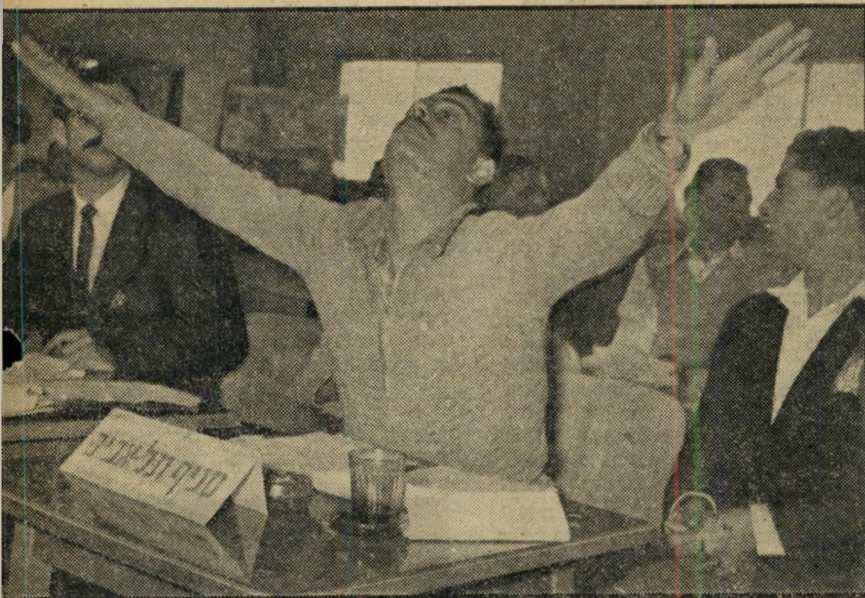
חברי האגודה הם חברים בלב ונפש. כאשר הם חברה משותפת, אין הם מרגישים את עצמם מוכי-גורל. יש להם מנהגים משלהם, בילויים משלהם ומשחקים משלהם. בחתונתם של ארנו ושושנה אף הפליאו לרקוד, אם כי איש מהם לא קלט את צלילי התזמורת. בהזדמנות אחרת בחרו מלכת יופי, בחירה אשר העמידה את חבר השופטים במצב שיפוטי קשה.

בדרך כלל, הם גם עובדים מסורים, מתמחים ברוב העבודות האפשריות. יש ביניהם חייטים מצויים, ציירי שלטים מוכשרים, טייתים, נגרים וחשמלאים. השבוע התרחב שטח עבודתם האפשרי, כאשר צבי שחור, נציג משרד הישועי, הודיע בפתיחת הועידה, כי בחגיגות סוכות-כניית שיכנוע את משרד הישועי לאפשר לחרשים לקבל רשימות נהי

ספרדי. גם משה באמברגר, רואה-החשבון של האגודה, ממוצא גרמני אף הוא, מחזק את סברתו של המזכיר הכללי. גם הוא נשוי עם רעיה ממוצא ספרדי, ועובדה: שתי בנותיו המבוגרות שומעות.

את התואר "נישואיתערובת" מעניקים ה"חרשים לנשואים בין חרש ושומעת, או להיטף. נישואים כאלה אינם מקובלים אצלם. כי או אין החרש יכול לצאת בחברת אש"תו: הוא פשוט אינו מבין את שפת ידידיה. ואילו האשה אינה יודעת לקרוא את שפת האלמים.

רוב חברי האגודה כיום מסוגלים כבר לדבר, תוך מאמץ רב נערכים קורסים ולימודים, אשר בהם לומדים החרשים לדבר

התנגדות! עוד לוי, ציר הסניף התל-אביבי, קיבל את רשות ההבעה, מביע בפיי שום ידיו את התנגדותו לפיצול עבודתם של המוסדות המטפלים ב"חרשים-אילמים. עוד שופע-המרץ עובד במתפרה של האגודה, מתמחה בצילום ובחשמלאות.

הסכמה צירי ועידת החרשים-אילמים בשעת הצבעה על אחד הפעמים. נאומי החברכים, שהושמעו באמצעות מיקרופון, תורגמו לצירים על ידי מתורגמן חרש-אילם, שהפעמיים לשפת-הידיים-וחתונות את הנאום שהוכן בשבילו מראש בכתב.

שנפתחה בנאומו של יהודה לרנר (למעלה) היתה של אגודת החרשים = אלמים

מוכירה דינה לרנר, העובדת היחידה שאינה חרשת-אילמת.

לחיפאים, לעומת זאת, היו טענות קשות מאד. העירייה התלוננה, אינה מגישה להם כל עזרה. הם היחידים אשר אין להם אפילו מועדון העומר לרשותם. יש אמנם מועדון שאינו ממלא את החסר, אך הבעלות היחידה עליו היא בידי שמש, העושה בו כבתוך שלו, סוגר ופותח אותו כרצונו. אנחנו מקווים שנוכח למה שזכו חברינו בתל-אביב, סיכסם אחד החיפאים. „את יכולת השמיעה אין איש יכול לתת לנו, אבל מועדון ואפשרות לתקן את מצבנו — זאת יכולה בהחלט להעניק לנו העירייה.“

לפני כמה חודשים חנכו את ביתם החדש בתל-אביב, בית הלן קלר, שהוקם כולו מכספי תורמים ישראלים. בבית זה סודרו מספר סידורים מיוחדים עבור העובדים בו, שהם כולם חרשים-אלמים. כדי שהעובדים יוכלו לדעת שהטלפון מצלצל, למשל, הות' קנה מגורת אור, הנדלקת עם צלצול הטלפון.

בבית זה מקיימים הם חוגים לשחימת, כולאות, קריאת עיתונים בצחתא, כדורסל, וחשוב מכל: לימוד עברית. יש להם ספרייה ענקית ואולם-קריאה גדול ונרחב, בו הם עורכים מדי פעם נשפי ריקודים. מאז הוקם ביתם הם גם מוציאים לאור עתון משלהם, הנקרא זממה, אותו עורכת הי

לות של בית-ספר גדול בדרום תל-אביב, והם היו נאלצים להסתפק במקום זה לאסיר פותיהם ופעולותיהם התרבותיות. אך הפעולות היו מצומצמות בהכרח, וחבר רי האגודה היו נאלצים להתאסף לא פעם בבתי-קפה. מבטי הסקרנות והחמלה, שהיו מעיפים בהם יתר תושבי המקום, העיקו עליהם לא פחות מההגבלה שהטיל עליהם הטבע.

כאשר ביקרה לפני שלוש שנים בארץ הלן קלר, החרשת-אילמת-עיוורת שהקדישה את חייה להטבת מצבם של חרשים-אלמים, ואף חיברה כמה ספרים — החל הצעד הראשון לשינוי מצבם לטובה של החרשים-אלמים בישראל.

ו„לשמוע“ — קריאת שפתיים, במהירות מפליאה ממש. לעתים קשה בכלל להאמין שאין הם שומעים.

באיוו מידה של הצלחה יכולים חרשים-מלידה ללמוד „לשמוע“, בעזרת קריאת שפתיים, סיפר אחד מחברי האגודה. הוא הצביע על גליון של השבועון האמריקאי הנפוץ לייף, בו הופיעה כתבה גדולה על ביקורה של מלכת בריטניה באמריקה.

המלכה נראתה יושבת בין שני מארחים אמריקאים רמימעלה, עוקבת בהתעניינות אחרי מהלך משחק הבייסבול שאליו הור מנה. השבועון ידע לפרסם לא רק תמונות מעניינות ומשעשעות, אלא גם את תוכן שיי חתה המלא של המלכה עם שני מארחיה.

כיצד יכלו כתבי השבועון להשיג את תוכן השיחה? הרי בסביבת המלכה לא הורשו עיתונאים לשבת, ואילו בשני בני שיחה אי אפשר היה לחשוך כי מסרו את הפרטים לעיתונאים.

הפתרון ניתן על-ידי לייף עצמו, כעבור שבוע. הוא גילה כי שכר פרופסור, אשר מקצועו ללמד חרשים לקרוא שפתיים, הרי שיש אותו מול המלכה, מן העבר השני של האיצטדיון. מצוייד במשקפת, עקב הפרוי פסוד אחרי תנועות שפתייה של המלכה, מסר את תוכן השיחה לכתבי השבועון, שהעבירו אותה מיד במכשיר אלוט ל מערכת.

★ ★ ★

תינוק בוכה, בלידה

ה בעיה העיקרית של החרשים-אלים מים היא הילדים.

עיריית תל-אביב מצאה לה פתרון פשוט: עד לגיל מסוים מורחקים הילדים משך רוב שעות היום מהוריהם החרשים, נמצאים במעונים בהם ילמדו לדבר בחופשיות בחברת בני גילם, ולא יהיו נתונים להשפעת הוריהם החרשים. רק בהגיעם לגיל מבוגר יותר, כאשר הם כבר מדברים היטב, אין מניעה שיהיו ליד ההורים זמן בלתי מוגבל.

עיקר הבעיות מתעוררות כאשר הילדים עדיין בחיתוליהם. כאשר התינוק פורץ בכני באמצעותו של לילה, למשל, אין אמו הי חרשת שומעת אותו. רוב האמהות נוהגות לכן לישון ליד התינוק, כאשר יד אחת בתוך מיסתה. כך, מיד כאשר הוא גועה בכני, מרגישה בואת האם על-ידי תנועותיו.

לעתים שותפים גם התינוקות למאמץ הוריהם למצוא פתרון. הנוניה, בנו בן השנתיים של חיים אפטר, למשל, מצא כבר בהיותו בחיתוליו את הפתרון הפשוט. לאחר שנוכח מספר פעמים כי בכיות וצרחות בלילה אינן עוזרות לו, מצא שיטה אחרת להעיר את אמו. לילה אחד, לאחר בכיה ממושכת, כאשר היה צריך לעשות את צרכיו, לקח בפשטות את יד אמו, אשר במסתו, הניח אותה בעדינות על עצמו. האם הבינה מיד, הושיבה את התינוק על הסיר.

★ ★ ★

המזכירה שומעת

ב ועידתם הרביעית לא דרשו הי חרשים כמעט דבר. במשך השנים הי אחרונות, זכו לטיפול שהגיע להם וטענות היחידה כיום היא, כי באותם מקומות בהם הם יכולים להוכיח את כושר עבודתם, אין הדבר ניתן להם. כי מקומות עבודה רבים אינם מוכנים לקבל לשורותיהם חרשים, אפי' לו כאלת שחוכיהו מומחיות רבה במקצועם.

עד לפני זמן מועט לא היה להם אפילו בית משלהם, בו יוכלו להתגהג בחופשיות. העירייה העמידה לרשותם את חדר ההתעמ

דינה לרנר (שמאל), מלכת היופי של החרשים-אלמים, מפעילות הארגון בחיפה, משוחחת בתנועות-ידיים עם חברת קיבוץ על הקמת ועד-נשים.

שיחת נשים

יהודה דויטש, נגר חרש-אלים מפתח תקוה, שחקן כדורסל של נבחרת החרשים-אלמים, וארושתו דליה וילינגר, שרטטת, חרשת-אילמת אף היא.

חיך נאהבים

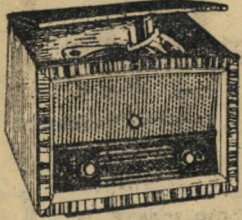

מזל אפטר (ימין), רעיית המזכיר הכללי של אגודת החרשים-אלמים, משקיטה את שלושת בנותיה בשעת נאומו של בעלה. הילדים, בעלי חוש דיבור ושמע, קספו לאביהם פרחים בשדה.

האמהות

ארנו רוזנבלט ושושנה מרכוס הכירו זה את זו באופן מקרי באוטובוס, היו הי ראשונים שנישאו בבית הלן קלר, עוד לפני פתיחת הרשמית.

5 שיאים של פילוט

59 G HI-FI

המכשיר החדש ביותר המכיל מקום לפטיפון סחלף, תמלילים, 7 מנורות, 2 רמיקו, 6 גלים, אנטנה פנימית.

59 HI-FI

המכשיר החדש בעל צליל HI-FI, 7 מנורות, 2 רמיקו, 5 גלים, ומרחיב גלים, אנטנה פנימית.

פילוט רויאל

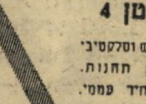
7 מנורות, מסלס רגיש וסלקטיבי, קליטה עוצמתית מושלמת.

המאסטרו הקטן 5

5 מנורות, 6 גלים קצרים, ובינוניים, מכשיר רגיש, קליטה עוצמתית, מיצר בכבדים שווייץ.

המאסטרו הקטן 4

4 מנורות, גלים בינוניים, רגיש וסלקטיבי ביותר, קולס יותר מ-50 חזנות, מיצר בכבדים שווייץ, מחד פמטי.

Pilot Radio U.S.A. - ENGLAND

פרסום אטלינגר

חשוד בנסיגן לרצח גיאורגי לוי והקרנן גיולה קליין
המטרה: 40 21

לא תיארו לעצמנו שהוא מסוגל למעשה כזה...
מדברי מכריהם של השניים, הצטמרר ה" ספור האנושי הרגיל של פליטי המרד האחרון בהונגריה: גיולה, גרושה מבעלה הראשון, הגיעה לישראל לפני כשנה. גלמודה וחטרת קרובים, מצאה גיולה את פרנסתה כעוזרת בית, בביתו של אחד הרופאים בתל-אביב, התגוררה בבית החלוצות. אך משהחליט ה" רופא לפטרה, מאחר שנדמה היה לו, כי "היא מדברת כל היום רק על גברים", החלה גיולה להתפרנס כרוכלת עוגות.

משקפיים לקריאה. את גיאורגי, ה" צעיר ממנה ב-11 שנים, הכירה גיולה בקפה רומא. גם קליין עלה לישראל אחרי המרד ההונגרי, סיפר ליוז'יו בתל-אביב שאשתו נרצחה בעת המרד. אולם חבריו לעבודה סיפרו השבוע, כי מפעם לפעם היה קליין מקבל מכתבים ארוכים מהונגריה, כשמצידה השני של המעטפה רשום שמה של אשתו.

גיולה וקליין התידדו עד מהרה. הם נפרדו לחודשים אחדים, כשיצא קליין לעבודה ב" מכתרת הנחושת בתמנע. שם נפצע בראשו בתאונת עבודה מסוכנת. איבד חמישים אחוז מכושר עבודתו. בתל-אביב, אליה חזר אחרי ששכב תקופה קצרה בבית-חולים, התברר לקליין כי הפגיעה בראשו גורמת לו ל" התקפות עצבים תכופות ולשיחוק-פתע בידו וברגלו. בעזרת הביטוח הלאומי החל ללמוד מקצוע במסעדת נס-ציונות, אך פוטר ממנה אחרי חודשים כשנחשב במעילות.

בבית-החולים הדסה בתל-אביב שכבה גי" ולה, עטופה בתחבושות ונפוחה מן המכות שקיבלה: "הוא הרביץ לי מתוך קנאה", חזרה בעקשנות על גירסתה לנסיגן הרצח והשוד. "שאלתי אותו למה הוא מרביץ לי, והוא אמר: אני מקנא בך..."

במשטרה המשיך קליין להתעקש: "אין לי שום קשר לענין". מה שלא יכול היה החשוד להסביר, היתה העובדה שמשקפיו נמצאו ליד שלולית הדם. "הוא היה מרכיב משקפים בעת שקרא", סיפר מעבדיו במסעדת נס-ציונות.

הכביש, עימעה באורותיה למכוניות ה" באות ממולה. לפתע נשמעה חריקה בלמים צורמת. המכונית סטה לימין הכביש, כמעט והתהפכה. בנטייתה פגעה בדמות אפילה. הנהג, משה צניקוב, חש לעזרה, העלה על המכונית את הנערה הפצועה, העבירה מתחלת ככאביה לבית-החולים המרכזי ב" עפילה.

בבית-החולים התברר שאם כי הנערה גפ" צעה קשה, לא נשקפה סכנה לחייה. הנהג המהומם עזב את בית-החולים, הודיע על המקרה במשטרה הקרובה, שחרר בערבות. כעבור שלושה חודשים עזבה גם הפצועה בת ה-22 את בית-החולים, כשמימצא רפואי מאשר את פרטי המקרה: שבר באגן היר" כיים, המעמיד בסכנה את יכולת הנפגעת ללדת בעתיד.

עם מימצא רפואי מדכא כזה היה גם הצעד הבא, לאחר בית-החולים, מובן מאליו: סנידה לעורך-דין, ותביעה משפטית לתשלום טיפוי על מכאוב, סבל ואבדן היכולת ללדת, בסך 15 אלף לירות.

בניגוד לתעודה. מאז אותו ערב עברו כמה חודשים. לפני שבועיים הובאה התביעה לבירור בפני בית-המשפט. אך אם הספיקו יסורי אותה פגיעה להגלית קמעה, הרי סבלה עתה הנערה יסורים קשים הרבה יותר, אחרים לגמרי. כי הלימוד המימצא הרפואי, שקבע כי אין לנפגעת סיכוי להיכנס להריון וללדת, ולמרות שטרם נישאה לאיש, הגיעה ה" צעירה לבית-המשפט כשצורתה החיצונית מעיה כי היא בהריון. במצב זה הסכימה להוריד את סכום תביעתה, הסתמקה בתשלום 6000 לירות בלבד.

פשעים

דם על המדרגות

הגבר האשה המבוגרים שירדו במדרגות, לכיין שפת היס, לא משכו תשומת-לב. ידידי הצריפים של שכונת מחלול רגילים כבר לזוגות הירודים לחוף בערב שבת. אולם כבר בתחילת המדרגות, התנגדו השניים בצורה מוזרה. במקום להתחבק ולהתנשק, ככל הזוגות האחרים, פתח הזוג במריבה קולנית. הגבר התנפל על האשה, השכיב אותה על המדרכה, אחרי שהיכה אותה בידו. גם אחרי שהתעלפה, לא הפסיק הגבר להניח את המלומותיו. לבסוף, כעבור דקות אחדות, הוריד מאצבעה את טבעת חיהולם היקרה, נטל את ארנקה בו החזיקה את כל כספה, 40 ל"י, והסתלק מן המקום.

למחרת מצא נער צעיר, שהשכים להתרחץ בים, את גיולה קליין מוטלת בתוך שלולית דם-קרוש על המדרגות. המשטרה שהזוקקה למקום, החלה לחפש את הפושע האלמוני, כנאשם בנסיגן לרצח ובביצוע שוד מוזיין. רק על גברים. תוך שעות אחדות גפ" תרה התעלומה. אחרי שחזרה גיולה קליין, 47 רוכלת-עוגות מתל-אביב, להכרתה, סיפרה לחוקרי המשטרה מה שקרה לה: "הלכתי לטייל עם ידידי גיאורגי לוי. הוא היכה אותי ושדד ממני את הארנקה והטבעת".

במוצאי-שבת נעצר גיאורגי לוי בקפת רומא בתל-אביב. "אני לא מבין מה רוצים ממני, אין לי שום קשר למקרה הזה", טען באוזן שוטט השלום קליין חודשים אחדים, כשהובא בפניו להוצאת סקודת מעצר. בבתי הקפה רומא ונס-ציונות, בהם היו גיולה וגיאורגי אורחים קבועים, ושכאחד מהם עזב גיאורגי קליין חודשים אחדים, הביעו המבקרים חקבועים את תמהונם: "קליין היה אמנם מווד במקצת, אך מעולם שהיה שוד".

תזכיר

שוד ושבר

שבועון הרדין, שנגדו התרע חנוולט הזה (1062) יחד עם רוב הבטאונים הבלתי-תלויים בארץ, עלה השבוע רשמית על סדר-יומה של הממשלה, כשכל סיעות-המיעוטים התנגדו לו רשמית. השבועון, המתעתד להיות שופר-תעמולה כפוי של מפא"י, על חשבון משלם-המסים, ושיבלע את כל ההעלאה של 2 ל"י שהוטלה על בעלי-המקלטים, יעלה רשמית כ-700 אלף ל"י לשנה. השבוע כבר חתם שרות-השידור המפא"י חוזה עם דפוס מפא"י להדפסת השבועון... "הירדן" גברא חלו במסרת נמלי-היפה. כפי שניבא חנוולט הזה (1055), תוך חקירת רשת הב"רחות-הענק שנתגלתה במשטרת הנמל, הועבר סמ"מ שלמה ביטר, מסקד הנפה, לקורס אקצינים הבכירים של משטרת-ישראל, שנפתח השבוע... "סוחרני חיהלומים אנגלש" טיין ואורגנטיקן, בעלי חברת יהלומי חנוב, סולקו השבוע מן הבורסה מפני שסירבו לשלם את החובות לנושיהם. אחרי שחברת הביטוח נמנעה מלשלם את זקיק השוד שאירע אצלם. לאור העובדות המוזרות ה"קשורות בשוד, אשר חוקרי חנוולט חזר הצביעו עליהן לראשונה בדו"ח חקירתם היסודית, מסרבת חברת-הביטוח להכיר בכלל שהיה שוד.

תמורה מלאה עבור כספך
נותן לאוצ'י הודות ל-40
שנות נסיון בייצור כל סוגי

**נורות חשמל
ופלורסצנטים
בעלי אורך חיים פי 3**

TRIPLE CATODE—
TRIPLE LIFE

12.000 שעות אור

LEUCI
ליאוצ'י

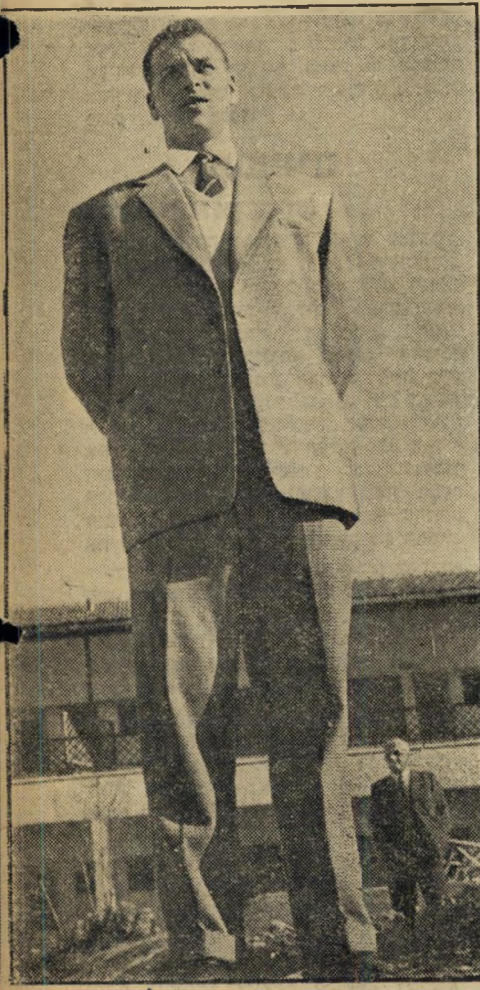
הסוכנים הבלעדיים והמפיצים: לוי את ויטאלדור בע"מ
תל-אביב, רחוב מרכז מסחרי 27, פלרטיון 81200

במקום להריע „קדימה ישראל“, צעקו 30 אנ

וינולה

„זמרת מועדוני לילה!“
במועדון חביבי בניו יורק, ידועה יותר כזמרת שירייעם.

„לא שילמתי!“
אחד הענק הנדון
ניו צ'ארלס כי
שנשאל לנכונות השמועות כי שילם את דמי ההנסיעה.

מייל (4 מיליון טפסים): „שמואל סוחר, מר“
כיב הנבחרת הישראלית אמר: בעת הנסיעה
במטוס, במקום לשוחח על טכסיס כדורגל,
הצטופפו משחקני סביב הזמרת. אני רוצה
שתתרחק משחקני; זמירות קברט אינן מת-
אימות לשחקני כדורגל, המתחרים על ה-
גביע העולמי.“

קשה היה לברר, לפי תיאורי העתונות
הבריטית, מה התרחש עם אביבה — ומה
עוד שהפירסומים נמשכו יום אחרי יום,
כללו כתבות פיקנטיות מאת כתבים מיר-
הדים בישראל. לא היתה זאת פירסומת חיו-
בית כל-כך, לא לישראל ולא לאביבה. אבל
היתה זאת פירסומת בקנה-מידה בינלאומי.
אפילו כוכבות קולנוע ידועות עובדות קשה
כדי להשיג פירסומת מעין זו.

★ ★ ★

מארכת לאמנים זרים

האשה שזכתה בן-לילה לפירסומת
ההנדולה היא דמות חברתית מוכרת ל-
מדי בישראל. אביבה רחה (29), אשתו של
הזמר ומנגן החליל אילקה רחה, ואם לשני
ילדים יפיתואר, קנתה לה שם לא רק כי
זמרת שירייעם ישראלים, אלא גם כאחת
המארחות הנודעות בחברה הישראלית.

כבעלת טמפרמנט סוער, היודעת להתגבר
על מעצורים של נימוסי חברה שמרניים,
השתלבה אביבה בשכבת המארחות היש-
ראליות, המסייעות בידי מוסדות החירות
לחבב את הארץ על התיירים הזרים.

כשם שכל אורח זר ומפורסם הבא לארץ
חייב לראות את קבר-הרצל, את אילת ואת
צריפו של הנשיא, כך עליו לפגוש גם את
נציגיה האמיתיים של תרבות הארץ. בין
הנציגים הפעילים ביותר נמנית אביבה. ה-
חילה של משפחת רחה, בשיכון אפקה ליד
תל-ברוך, פתוחה בפני כל אורח. חברי
להקות אמנותיות זרות, החל בזמרי קומפניון
דה לה שאנסון וכלה ברקדני בראזיליאנה,
הרגישו את עצמם כמו בבית, כשהתארחו
בביתה של אביבה. שם, בהתייבובת-למח-
צה, נוצר קשר תרבותי חי. אמרגנים יש-
ראליים היו מטלפנים לאביבה מראש, מבק-
שים אותה לעזור באירוח אמן זר שעמד
לבוא ארצה, ושולחים לה כרטיסי-הזמנה ל-
הצגת-הבכורה כדי שתבוא ותכיר את האיש
מאחורי הקלעים.

הדרך, בה הגיעה אביבה למעמדה החברתי,
לא היתה כה קלה. למעשה היתה אביבה,
בת למשפחה תל-אביבית אמידה, נערה רג-
לה, שסיימה את לימודיה בבית-הספר ה-
עממי הכרמל, למדה בבית-הספר התיכון ה-
חדש, שאפה להיות מורה ולמדה זמן-מה
בסמינר של גבעתי-השלושה.

המיסנה בחייה חל בהיותה בת 17. ברחוב
דיזנגוף בתל-אביב, בלכתה בחברת ידיד,
פגשה אביבה את הלל רבינוביץ, כיום איל-
קה רחה. הוא היה גבר גבה-קומה ונאה-
מראה, בעל קול גברי עמוק. הוא היה מבר-
גר ממנה ב-12 שנה.

אילקה, יליד עיר-הנפט הרוסית באקו ש-
בקהוקו, שעלה לארץ בהיותו בן 3, למד
לנגן להפליא בחליל-רועים ערבי, שאף במשך
ארבע שנים להיות זמר-אופרה והפך לחבר-
קניבון. באותה תקופה היה שרוי במשבר. ב-
1941 התגייס לחיל-התותחנים בצבא הברי-
טי, נפצע כעבור זמן בתאונה ואיבד את
רגלו. מאוחר יותר התגרש מאשתו הראש-
נה, מאירה, מי שהיתה לאחרונה מארכת
מועדון התיאטרון ושהתגרשה בימים אלה
מבעלה השני.

ההיכרות הקצרה בין אילקה לאביבה הפ-
כה אהבה עמוקה. כעבור כמה חודשים

נשיקה בעל

אילקה ואשתו מתנשקים על רקע מסבסח בדירה שברחוב
46 בניו-יורק. תמונה זו צולמה לפני כשש שנים כחלק מסדרת
תמונות פירסומת לזוג הזמרים שהפך תוך זמן קצר ביותר לצמד מוסיקאים מקורי ומצליח.
בה 21 איש.

בימים שאחרי כן שמעו עליה במימדים ש-
מילאו את כל מה שהחסירו בעבר. פיר-
סומה של אביבה האפיל על כל הפירסו-
מים סביב נבחרת הכדורגל הישראלית, כולל
הפירסומים הנדירים סביב גיבורי-השער ה-
ישראלי, יעקב חודורוב.

ראשית השבוע שעבר עלתה ב-
שדה-התעופה לוד למטוס בריטניה של
אל על נבחרת הכדורגל הישראלית, בדרכה
לחלט. המשלחת מנתה 20 איש. כעשר
שעות אחרי כן נחת המטוס בשדה-התעופה
של לונדון, שם ירדה המשלחת. עתה היו
הנוסע ה-21 לא היה שחקן כדורגל וגם
לא עסקן פורט, אולם דחקא הוא משך
תשומת-לב יותר מאשר כל שאר ה-20 גם
יחד. כי עוד לפני שהענק הלוחש נחת ב-
לונדון, כבר החלה הלחישה הענקית סביב
הנוסע ה-21. למחרת כבר מצאה הלחישה
את מקומה בכותרות צעקניות ורועשות של
הגפוצים בעתוני בריטניה. היא נשארה שם
גם אחרי שכדורגלני ישראל חזרו למולדתם.
הנוסע ה-21 היתה אשה. ולא סתם אשה.
היתה זו אביבה רחה, הזמרת הידועה, אם
אזרחי בריטניה לא שמעו עליה עד אז, הרי

Daily Mail

CASE OF THE UNINVITED GUEST (CONTD.)

PAUL TANFIELD

ELSA'S BABY

PICTUREMAIL EXCLUSIVE FROM ROME

PRESENTING the fine picture of film star, Elsa Mariani and her daughter... as yet unborn.

The premature birth of a girl has caused a slight panic for Count and Countess Franco Mariani, lords of San Vito.

Elsa and her 28-year-old husband were prepared for a son... they had even chosen the name Andrea Enig.

But a girl...

Elsa has suggested Mariani, after one of her films, but the count thinks it would be "inappropriate."

He, in turn, has suggested Margherita.

It would be diplomatic of Elsa to accept the suggestion. After all, it is the Christian name of her mother-in-law.

An mother-in-law who advised for Mariani to christen Elsa, married to his bedside when she heard of the birth of a grand-daughter.

Singer Aviva and her late-playing husband Hill.

NOW BABY-MINDING HUSBAND HITS OUT

Hill's Revah, red-bearded.

„השעיר לעזאזל?“
קטיע, או פטרונית? שואל העתונאי חידוש
פאול טנפילד ממדור הרכילות שלו בעתון
הנפוץ דיילי מיייל. ברשימה על האורחת הזא
קרואה, המשך, ראוין בתל-אביב עם אילקה.

צופים בקארדין, לדברי ה"דיילי מייל":

אביבה!

החליטו השניים להתחתן. אולם כאן קם מכשול בלתי-צפוי.

★ ★ ★ הקהל צעק

הזרייה של אביבה התנגדו בכל תוקף לנישואיה לגבר המבוגר ממנה ב-12 שנים. במשך שנתיים נמשך המאבק. לבסוף עמד אילקה, אז פקיד בעיריית תל-אביבה, לנסוע לאמריקה, כדי להתקין פרוטזה נאר-תה. אביבה ברחה מבית הוריה, נישאה ל-אילקה, נסעה עמו לאמריקה.

אמריקה היא ארץ האפשרויות הבלתי-מוגבלות. כאשר נסעו אילקה ואביבה לארצות-הברית, ערב מלחמת העצמאות, היה הוא פקיד שהיטיב לחלל, ואביבה שרה בקושי. כשתורו לארץ אחרי שלוש שנים, כבר היו זוג אמנים ישראליים מפורסם מאוד בארצות-הברית.

הקאריירה של הזוג מעוררת הערצה. כשיבאו לארצות-הברית לא ידע אילקה מילה אנגלית. אביבה נאלצה לתת שיעורים פרטיים בעברית כדי לקיים אותו, אולם אחרי ששמעו פעם, בהסתדרות ציוני אמריקה, כיצד מחולל אילקה קסמים בנגינת החליל הפשוט שלו, שלחו אותו למסע הופעות בנגינה. אביבה, שידעה אנגלית אך התיקשה לדבר, הסבירה את תוכן שיריו באנגלית כמעט שייקספירית. הקהל החל צועק ומבקש את הזוג לשיר. הם שרו שירים ישראליים פשוטים, בפשטות.

היה זה אמיליו דה-גורג'יה, ספרדי בן 75, מי שהיה חברו של אנריקו קרונו ומורה לזמרה, שגילה כי זיווג של נגינת חלילו של אילקה עם שירתה של אביבה, יוצר זוג מוסיקלי.

הם הופיעו יחד באסיפות המגבית, בי מעודון-הלילה הישראלי חביבי בניו-יורק, למדו שירי עמים, הקליטו תקליטים, חזרו ב-1951 לישראל, אמורים יותר. כעבור זמן קצר יצאו שוב לסיבוב בעולם, חזרו מפורסמים ואמידים עוד יותר. הפעם הביאו גם את ילדם הראשון, אודי, שנולד בארצות-הברית.

★ ★ ★ 500 דולר על השולחן

במשך השנים הכאות נשאר הזוג בארץ, הפך צמד-זמר פופולרי. השניים סיירו על פני כל הארץ, בקיבוצים, ביישובי עולים ובמחנות צבא. בכל מקום תרמה אביבה, על רקע נגינת חלילו של אילקה, את זמרתה — ולא פחות חשוב: מצב-רוח טוב וצלילות, להעלאת המוראל.

בחודשים שקדמו למלחמת-סיני, בעת ה-מצב המתוח על הגבולות ופעולות-התגמול התכופות, הייתה אביבה כמעט בתיבת בי-יחידות הקרביות, ביחוד אצל הצנחנים.

לפני שבוע חודשים ילדה אביבה את בנה השני, יובל. שלא כאודי, אשר גודל בדירת-גג צנועה, גדל יובל בבית מהודר באפקה, מוקף מרשאה מטופחת ומגרש משחקים. כשהסתיימו חודשי ההתמסרות הראשונים ל-דרך הנולד, שבה אביבה לתפקידה. ההרמוניה המשפחתית הייתה מושלמת, עד שהופיעה, לפני חודש, נבחרת הכדורגל של חלס, אשר כתוצאה מביקורה הפכה עתה אביבה לאי-שיות כה מפורסמת.

הכל היה פשוט ביותר. החלשים ניצחו את הישראליים ברמת-גן 2:0. עוד באותו ערב נאספו כדורגלני שתי הנבחרות באחד מאולמי גיל בתל-אביב כדי לחגוג יחד. מלבד שחקני שתי הנבחרות ועסקני הכדורגל, השתתפו במסיבה זו כמה אורחים, ביניהם אילקה ואביבה.

כטוב לב המסובים במאכל ובמשקה, הפי-צירו בזוג האמנים להרנין קצת את הלב-

כתבו העיתונאים הבריטים בשמו של אלוף-משנה זואל סוחר אודות אביבה. למעשה הופיעה אביבה רק מונה היא נראית בשעת נגינה עם בעלה אילקה.

לא ענינכם! אמר הלל (אילקה) רוזה כשנשאל מי שילם עבור טיסת-הטיסה. התמונה צולמה בכיכר הטיימס בניו-יורק.

ירקון. אחרי כמה כוסות משקה, לצלילי מוסיקה רומנטית, הגיע מצב-הרוח עד לשיא. הכדורגלנים הישראליים רקדו עם בנות-זוגם. החלשים רקדו עמן גם כן. אביבה החביבה הדגימה כמה קטעי ריקוד מופלאים, אילקה כמעט ונדרס ליד הפסנתר.

על מה שאירע לאחר מכן, סיפר אילקה עצמו לכתב דיילי מייל בישראל, ליאו הימן החיפאי: "גיגי פיארנצה (אחד ממנהלי קבור צת יובנטוס האיטלקית, שליחה את ג'ון צ'ארלס) שם על השולחן 500 דולר ואמר לאביבה: 'זה יכסה את נסיעתך לאנגליה וחזרה!' אביבה סירבה לקבל את הכסף, ואני כעסתי על גיגי על שהעז להציע את הכסף לאשתי."

★ ★ ★ "את די מבוגרת..."

הזולשים עזבו את הארץ. אולם במור קרה של אביבה נולד הרעיון לנסוע ל-קרדין, לחנות במשחק-הגומלין. מישהו אף (המשך בעמוד 12)

לא אמת! טען אלוף-משנה שמואל סוחר, מרכיב נבחרת הכדורגל הישראלית המכחיש כל מה שנאמר בשמו אודות אביבה בעתונות הבריטית, לא הסביר מדוע לא הכחיש את הידיעה מייד אחרי הופעתה בעתונות.

לפני הראי
גארפילד. הצלחתם בניירוק היתה מפתיעה, מאחר שזמן קצר קודם לכן לא ידענו אביבה לשיר.

אנשי הנבחרת שיגלו להם את מקום מח' בואה של הזמרת המיסתורית. אם לא אביא תמונה שלה וסיפור, יפטר אותי, הסביר אחד העתונאים. פאניקה כללית השי' תרה סביב הנבחרת בקרדיף.

נבוכים לא סחות מהישראלים היו שחקני נבחרת חלס. דיב בואה, אשר אשתו נמצאת בחודש התשיעי להריונה, כמעט ובכה לי נוכח הפירסומים, כי הוא כביכול שילם עבור הכרטיס של אביבה. ג'ון צ'ארלס, נשוי ואב לשלושה ילדים, הגיב בצחוק, הכחיש כל קשר לענין. לעומתו ידע סוכנו, גייגי פיארונזה, לספר כי היו אלה הישר' אלים שהביאו את אביבה על חשבונם.

הגיעו הדברים עד לידי כך שההתאחדות החלשית לכדורגל פירסמה הודעה רשמית ה' מכחישה שמישהו משחקני הנבחרת שילם עבור הכרטיס של אביבה.

דיילי מייל, אשר כתב טור-הרכילות שלו קיבל את החומר אודות אביבה לא במשוריק, שם בפני אלון-משנה שמואל סוחר דברים משוחרר מבחיש עתה בכל תוקף שאפילו חשב לאמרם.

ליאו היימן, נציג אותו עתון בישראל, קיבל את החומר לטפס ראיון מידי עם אילקה. הזמר, שהופתע מהפירסומים השונים, סבר לתומו כי מסיפורי העתונות מתקבל הרושם כאילו אשתו נטשה אותו עם הילדים, מסר להיימן הצהרה כי אילו דיבר בגנות אבי' בה כדי לחפות על כשלו הנבחרת במשחק. סוחר לא היה יכול להראות את פניו בקרדיף. אילקה לא היה יכול להסתכל בפני שכניו באספה. השניים, ששירתו יחד ביחד דת תותחנים בצבא הבריטי, הפכו כמעט לאויבים. ואילו אביבה לא היתה אף באחד משני המקומות הללו. אך היא היתה מפורסמת מאד. כתב דיילי מייל: "35 אלף צ'י' פים בקרדיף שאנו יוזיה אביבה, במקום ל' הריע קדימה ישראלי"

★ ★ ★

מכתב מאביבה

ת עזמת הכרטיס נשארה בעינה גם ג'ון צ'ארלס וגם דיב בואה. הכחישו כי שילמו בעד כרטיס הטיסה. גם איש מ' אנשי המשלחת הישראלית לא שילם בעדו. לעזמת זאת ברור כי הכרטיס נרכש בלונדון, ואילו אביבה הפקידה במשרדי אל על בתל' אביב צ'ק על כרטיס הטיסה, במקרה ש' הסכום לא ישולם.

אילקה, הטוען כי הוא יודע מי שילם בעד הכרטיס, הפציר: "מה זה חשוב מי שילם? זה ענין פרטי שלנו. סוחר באנגליה, שאין לו קשר לא לספורט ולא לזמרה, שילם בעד הכרטיס. אני חושב שבין צ'ארלס ישלם את המיטה ויתנו שילם בעד הכרטיס. הוא יוכל לתבוע פיצויים ואני אעזור לו."

ואילו אביבה, שהגיעה בינתיים לפאריס, ציינה במכתבה לבעלה: "אינני יודעת איך התעורר כל הרעש" בשבוע הבא היא תהיה ברומא, בעוד שבועיים תחזור לישראל. אולם יהיה סוף הפרשה כאשר יהיה, מוב' טח דבר אחי: אם ירצו אילקה ואביבה ל' צאת לסידרת הופעות בבריטניה, מובטחת להם הצלחה. כיום הם סופולריים שם אף יותר מחודרוב ומתפוזי יפו."

(המשך מממד 11)

הבטיח לה שהיא תבעט את בעיטת-הפתיחה במשחק זה, למרות שבמשחקים בינלאומיים מסוג זה אין כלל בעיטת-פתיחה של כבוד. סיפר אילקה לכתב דיילי מייל את גירסתו שלו לנסיעתה של אביבה: "יום אחרי ש' נסעו החלשים אמרה לי אביבה: הילל, מדוע שלא אקפוץ לאנגליה? טוב מאד, אמרתי. את בת 29, ודי מבוגרת כדי לנסוע לבדך. סר' פרנו לאלון-משנה סוחר על תכניתנו, והוא נראה נלהב."

כדי לצאת יחד עם הנבחרת, היה צורך בכמה סידורים אירגוניים רחופים. אביבה צילצה לגייגי פיארונזה ברומא. על מה דובר בשיחה זו, קשה לדעת. גירסתו של אילקה: "היא עמדה לבקר ברומא, ורצתה לשאול אותו אם יהיה בעיר באותו זמן. לא דובר באותה שיחה על שום כרטיס."

אביבה ניסתה לקבל את חסות ההתאחדות דות לכדורגל לנסיעתה, אך נדחתה. גם אלון-משנה שמואל סוחר לא נסר לסדר עבורה סידורים מיוחדים במשרד-העליו. כדורגלני הנבחרת אמנם שמעו על תוכניתה של אבי' בה לנסוע לקרדיף, אולם התיחסו אל ה' ענין כאל מהתלה.

ואו, כאשר עלו 20 חברי המשלחת ביום ראשון שעבר למטוס בלוד, הם מצאו ב' תוכו, על אחת הכורסאות, את אביבה. לאיש מהם לא היה דבר נגד נוכחותה במטוס, סוף-סוף וכותו של כל אורח לנסוע לאן שהוא רוצה, מתי שהדבר עולה על דעתו.

היתה זו נסיעה נעימה למדי. אביבה שר' חחה עם מכריה בין שחקני הנבחרת. עד שהספיק המטוס להגיע ללונדון הספיקה אביבה להתחבר לחבורת יחנית שעלתה ל' מטוס באתונה, להחליף שש פעמים את מלבושיה, לספר לכדורגלנים בחיוף כי היא נוטעת בהזמנתם של ג'ון צ'ארלס ודיב בואה. הכל היה שפיר ופשוט — עד שנחת ה' מטוס בלונדון.

★ ★ ★

שני גברים נשואים

את פני הנבחרת קיבלו מספר אנשי ההתאחדות החלשית וכמה עתונאים. אר' לם העתונאים לא גינו עניין מיוחד דוקא בכדורגלנים. "איפה אביבה? מי זאת אבי' בחז'?" שאלו בסקרנות. היה ברור כי הם ידעו מראש על בואה, המתינו לה.

עשרים ואחד אנשי המשלחת, כולל אביבה, הגיעו למלון בלונדון ללינת-לילה, לפני נסיעתם לקרדיף. אביבה התאכסנה באותו בית-המלון. אולם לפני לכתה לישון ניסתה להתקשר עם קבוצת ארטנה, כדי לדבר עם דיב בואה. כשלא הצליחה להשיגו, ביקשה מגיים מורפי, אחד מעסקני החלשים, להע' ביר לבואן פתק.

למחרת בבוקר הופיעה הכתבה הראשונה אודות אביבה בדיילי מייל. באותיות של קידוש לבנה. מיד אחר כך נעלמה אביבה, ואיש מאנשי הנבחרת לא ראה אותה עוד. אולם רק אז החלו הצרות.

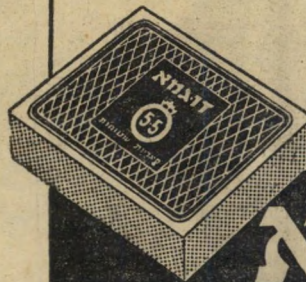
הנבחרת יצאה לקרדיף, כל כמה דקות היה הסלסון מצלצל בחדרי המשלחת. "אי' פה אביבה? מי שילם בעד נסיעתה?" שאלו הקולות מעבר לקו. עתונאים התחננו בפני

שנים בסירה אחת

דוגמא הסיגרים החכיבה על הקהר
דוגמא הסיגרים שחתכב גם ערין.

20 סיגריות 370 פרוטה
חמים ב'דנו ג'ט

דוגמא

ההיטים משובחים

● ההיטים בסגנון החדש ביו-תר כבר הופיעו בחנות המרחת אושינסקי ברחוב הרצל 56. תל-אביב. ספות נהדרות, מרפדות בטעם עדין ובבדר-יפוד מעולה ובצבע לפי טעמך. קומפלט חדר-אוכל נחמד. חדרי שינה נוחים. דוגמות מקוריות של מזנון-ברספריה.

הלבשה אלגנטית

● החנות האלגנטית להלבשת גברים ויסק'ור בתל-אביב, רחוב ב'יהודה 6 (ליד מוגרבי) הכריזה על מכירה כללית לקראת סוף העונה. מבחר עשיר ורבגוני של דוגמות חדשות בחולצות קורדווי וצמר (וללא גיהוץ), זיקטים ומכנסים, מר' דלים אמריקאיים ואיטלקיים. וכן פיג'מות, עניבות, צעיפים, סחדרים ואפודות ובמיוחד מכנסים לגברות בגורה נאה.

נעליים משובחות

● הדוגמות החדשות ביותר של הנעליים האיטלקיות והסאריסאיות הגיעו זה עתה לחנות נבון בתל-אביב, רחוב דיונגוף 222. בחנות נבון הדואגת לא רק לאיכות כי אם גם לבריאות הרגל, תמצאו אימומים ועקבים מתוצרת איטלקית.

גפ'ד

הירחון המצוייר
לבידוד והומור
★
צחוק ומצב-רוח
לבית ויחברה
★
חופיע מס' 2, פברואר 1958
להשיג בכל הקיוסקים בארץ.

כלי מטבח
מאלומיניום
וכלי שולחן
מצופי כסף

מה להגיד לכם: עוד הפסד כזה - וניצחנו

באנו, ראינו, נוצחנו, חזרנו

מאת ש"י יע גלזר

ד נסיעה הקצרה לזולם, לא היתה אולי הנסיעה הכי מוצלחת מבחינת הבילוי והפילויים, אבל היתה זאת הנסיעה העליזה והמשששעת ביותר שאני זוכר, מיום שאני שחקן נבחרת. אף פעם לא צחקנו כל כך הרבה, ולא השתעשענו כמו בנסיעה הזאת. ואני חושב שצריך להודות להתאחדות לכדורגל, ששלחה איתנו הפעם שני מלחים שדאגו לעשות שמח לחברה.

יצאנו מלוד במטוס בריטניה. זה מטוס מצויץ ונתי, שיש בו שתי כניסות, כך שלא צריך אף פעם להידחק. טסנו דרך אתונה, עד לונדון. שם ערכו לנו קבלת-פנים קטנה, כי האנגלים בדרך כלל לא מקבלים הרבה. ישנו לילה אחד בלונדון, ונסענו למחרת בבוקר ברכבת לחלס. ואז התחיל להיות שמח. היו איתנו שני מלחים, כהנא חלקר. אף אחד מהתאחדות לא רצה לנסוע, אז שלחו אותם. אם אמנם לא יודעים אנגלית, אבל הם היו בטוחים שאפשר להסתדר בכל העולם בעברית ובאידיש.

באנו לרכבת, והמבקר הישיט את היד שלו לכהנא בשביל הכרטיסים. אבל כהנא במקום לתת את הכרטיסים, נתן את היד ואמר "נעים מאוד". מה שאני מספר עכשיו זה לא נקרא להתחקי, זה פשוט מצחיק. אחרי שלוש שעות נסיעה הגענו לקריות. יומיים לפני המשחק ירד שם גשם. אבל אזל אצל האנגלים קראו לו *Lovely day*.

לפני המשחק ערכנו קצת אימונים, וביום שלפני המשחק הלכנו למסיבה אצל הקי היל היהודית במקום. זאת היתה מסיבה עם החלשים, בתוספת ריקודים וארוחת-ערב. היו שם המון בחורות יהודיות; כל אחד נתן שם סטיץ, וכשהגיע תורו של כהנא הוא לקח כדור, ומרוב התרגשות במקום לבלוע את הכדור עם מים התחיל לגרגר.

אחר כך הגיע תורו של חלקר לדבר. הוא דיבר באידיש, ובכלל לא דיבר על כדורגל אלא על זה שהאויב הראשון שלנו זה עבד אל-נאצר. הכי מצחיק זה שהוא היה צריך לתת לקהילה חנוכיה במתנה. הוא אפילו אמר: "באנו לתת לכם חנוכיה, ואני מקה שתיארו אותה בחזרה לארץ".

★ ★ ★

חבצלות עץ השער

ב ערב שזפני המשחק הלכנו לרד. אות את הסרט 80 יום מטיב לעולם. אבל מכיוון שהיינו עייפים ורצינו ללכת לישון מוקדם, הספקנו לראות רק ארבעים יום. זהו סרט מצחיק באמת, ואחרון אמר

לא רצה לעזוב אותי. חזרנו למלון. כהנא שמר כל הזמן את מפתח החדר שלו בכיס. הוא פחד שאם יתן אותו לשוער המלון, לא ידע איך לבקש אותו ממנו בחזרה. בער זה לא ניקו את החדר שלו כל הזמן. לכל החברה היה רצון חזק לשחק כמה שיותר טוב, ולתת מה שיותר. רצינו לצאת בכבוד ולא לקבל מפלה. כי כל התוצאות האחרונות של קבוצת כדורגל ישראליות באנגליה לא היו פחות מדובק 10. לקחו איתנו באוטובוס למגרש. לחברה של אל-על לא היה דגל. הם לקחו סוויץ ו ציירו עליו מגן דוד, וסידרו דגל. על השערים במגרש תלו הכדורגלנים החלשים לפני המשחק חבצלות. זה המול שלהם. אני לא מבין למה חודרוב הסכים לעמוד בשער שתלויים עליו חבצלות. אם לא היה קבוצה אחרת יש חמור של מול, האם יתלו אותו גם כן על השער?

החלשים התחילו את המשחק בספייד עצום. מה זה ספייד? ב-20 רגע הראשונים הם שלטו במגרש חזק, וחשבנו שהנה מתחיל הטבה. אבל חודרוב היה בכוח טוב. החלשים שיחקו עם הקיצונים, שהיו מוסרים את הכדורים לגיון צ'ארלס במרכז. אבל חודרוב היה קוטרף לו את כל הכדורים מהראש. ואם אני כבר אומר שחודרוב היה טוב, אז סימן שהוא היה מצויץ.

★ ★ ★

חודרוב נפצע

ש מעתי שמדברים כאן על ההזדמנות שהיתה לי בדקה ה-18 להבקיע את שער החלשים. מה שאני אגיד לכם, זה שבדקה ה-18 של ההזדמנות לא היתה הזדמנות בכלל. אם זאת הזדמנות או היו עוד 30 כאלה. אחרי שראיתי שלא באים אלי כדורים, נכנסתי יותר למרכז. קיבלתי כדור מבוטח ונעמדתי בזווית מצד ימין. היתה שם כל ההגנה של החלשים וכל ההתקפה שלנו. בעטתי לשער לפינה הרחוקה, אבל קלטי הדף את הכדור עם הגוף, לגולדשטיין ונחמיאס. הכדור הסתובב וההגנה הרחיקה. החוקנו מעמד עד המחצית, כשהתוצאה נשארה עוד 0:0. היינו מבסוטים מהתוצאה, ושתינו תה בחדר ההלבשה. חשבנו שב משחק כזה לא נקבל יותר מגול אחד.

במחצית השנייה התחילו החלשים ללחוץ יותר ברצינות. הם התחילו לשלוח כדורים לצדדים בפסים ובמזירות, אבל עוד פעם לא הלך להם עד שחודרוב נפצע. הפעם

קבלת פני גבור

ערכה לשוער הנבחרת הלאומית של ישראל, יעקב חודרוב. יענקל'ה, שהגיע לשדה-התעופה לוד שלושה ימים אחרי חבריו, עם אף חבוש, התקבל עליידי מאות ילדים ועשרות כרזות-ברכה וקריאות היד.

זה היה משהו רציני. עד אז חשבתי שיעוד לא בכחנה ניתן להם איוה גול ונוכל להיר שאר עוד שבוע באירופה. אבל אחרי ש- חודרוב נפצע, בא הגול הראשון. הייתם צריכים לראות איך הם התנשקו. כאילו הכניסו גול לנבחרת הונגריה.

ואחרי הראשון בא השני. ראינו שהמשחק אבוד. חודרוב היה פצוע ולא ראה את הכדורים שעפו אליו. כל רגע היה המאמן וזארון יגיש אליו ואומר: "תחזיק מעמד, יש עוד שלוש דקות!" וחודרוב החזיק מעמד איוה רבע שעה. וכך זה היה עד הסוף. בדקה ה-90 נגמר המשחק, ובדיוק או חודרוב התעלף. אולי בגלל שריקת השופט.

את חודרוב לקחו לטיפול ואותנו לארוחת ערב. סוחר נתן שם גאום, שאחרי הריעו החלשים לכבודו שלוש פעמים. לא שמעתי מה הוא אמר בדיוק, אבל זה בטח היה משהו טוב. חוץ מזה שסוחר היה מרכיב הנבחרת הוא היה מלה מצויץ, דאג לחברה ואילולא הוא שידע אנגלית, אני לא יודע איך היינו מסתדרים.

אני חושב שהמיוזג הזה של המרכיב ר המאמן הוא אחד המוצלחים שהיה לנו. צריכים לתת להם את כל העזרה, כדי שיוכלו להמשיך להחזיק נבחרת בכושר.

★ ★ ★

על מכס, כרזות וכ"י

כ שחזרנו ארצה שוב קרה משהו עם כהנא. הוא הלך שם תמיד עם כובעי-גרב,

ונורא שמר תמיד על המזודות של כולם שלא יגנבו אותן. כשנכנסנו לרכבת בחזרה, הוא נשאר אחרון בחוץ. כשניסה לעלות לרכבת, שאל השומר איפה הכרטיסים. כהנא אמר לו בעברית: "הכרטיסים בתיק שלי". והמשיך ללכת, כשהשומר הרגו רודף אחריו.

חזרנו לארץ ועוד לפני שהספקנו לנוח, כבר היינו צריכים לשחק בשבת בליגה. ביקשנו לדחות את המשחקים. אבל ה- קבוצות, שלהן לא היו שחקנים נבחרת, סירבו. בית"ר, למשל, היתה בטוחה שתצי ליח לנצח את מכבי תל-אביב ולהשיג שתי נקודות.

בשבת הייתי עייף, אבל הייתי בכושר. אני וישראלי היינו היחידים מהחתיקים ש- שיחקו במכבי. אבל הצערים הכיחיתו שיש למכבי תל-אביב עתודה מצויינת. ניצחנו 1:0. אנחנו נתנו לבית"ר חנוכיה, והם נתנו את השמש. אני בעצמי הכנסתי ארבעה גולים.

מה שיש לי עוד להגיד זה על קבלת הפנים שעשו לחודרוב בלוד. אני חושב שזה מגיע לו בהחלט, ועוד יותר מזה. שמעתי גם שיוסלה מרימוביץ הכין כל מיני פלקטים עם ברכות לחודרוב. יש לו לי פעמים פנטזיות. אבל אם כבר מכינים ברכה וכותבים שם: "אתה שוה מיליונים!" מה פתאום לחתום בשם בנות ישראל. זה היה הרבה יותר שוה אם היה חתום שם מנהל בנק לאומי.

חודרוב נושא את בנו הבכור עופר, עם שובו לביתו בראשון-לציון. עופר התערר לקי בל את פני אביו, אך תחאומים אסיר ותמיר ראוהו רק למחרת.

רזניק שחצילח בלכולם לחלוטין את גיון צ'ארלס הניע ללוד כשחוא עטוף בארבעה מעילים וקודח. אחרי חודרוב, היה נוח אישראלי המפורסם ביותר.

שייט מנשק את אשתו פנינה, שבאה לקדם את פניו למרות שלא הצליח להבקיע את שער החלשים, חובר גלזר עליידי חשתנות חבריסית כחלוץ מטוכן ביותר.

נכבד מוסלמי מתנגד למסירת האסופית ממדבר סיני לאשפחה יהודית ומועון:

„סינייה היא שלנו!”

ישראלים. יש להם שלושה ילדים: עלי, בן 18; עליה, בת 17; עומר, בן 14. המיסמכים הנוחרים בתיק הם מכתבים של פרקליט תל-אביב, עליו הטיל עדנאן לספל בפרשה.

הפרט האחרון הקשור בסינייה איננו נכלל בתיק; הוא ניצב על ארון הספרים הקטן באותו חדר. זוהי תמונתה של האסופית הכדואית, אשר נגזרה מתוך אותו גליון של העולם הזה, והוצבה בתוך מסגרת זכוכית בין תמונות המזכרת של המשפחה.

★★★ הקאדי סירב להתערב

ס יפר אל-נאשף לכתב העולם הזה שביקר בביתו השבועי: „בפעם הראשונה נודע לי על הפרשה המזעזעת של הילדה הכדואית מתוך העולם הזה. חברי, היודעים לקרוא עברית, הביאו לי את העתון ותרגמו מה שהיה כתוב בו. זה נגע לי ללב, שמתוך ההרג וההשמדה של המלחמה, ניצלה נשמה חפה. קיוויתי כי תמצא משפחה ערבית שתקבל לידה את הילדה.”

עברו חודשים, מבלי שעדנאן ישמע על

בין כל המשפחה אל-נאשף גזר את תמונתה של סינייה, אשר סורר סמה בהעולם הזה לפני למעלה מ-14 חודשים, הציב אותה במסגרת, בין תמונות יתר בני משפחתו, בחדר האורחים בביתו המודרני המרווח. עדנאן, אשר לא ראה עדיין את הילדה, מקהה שבקרוב יוכל להחליף את הצילום הגזר מהעתון בצילום מעודכן עוד יותר.

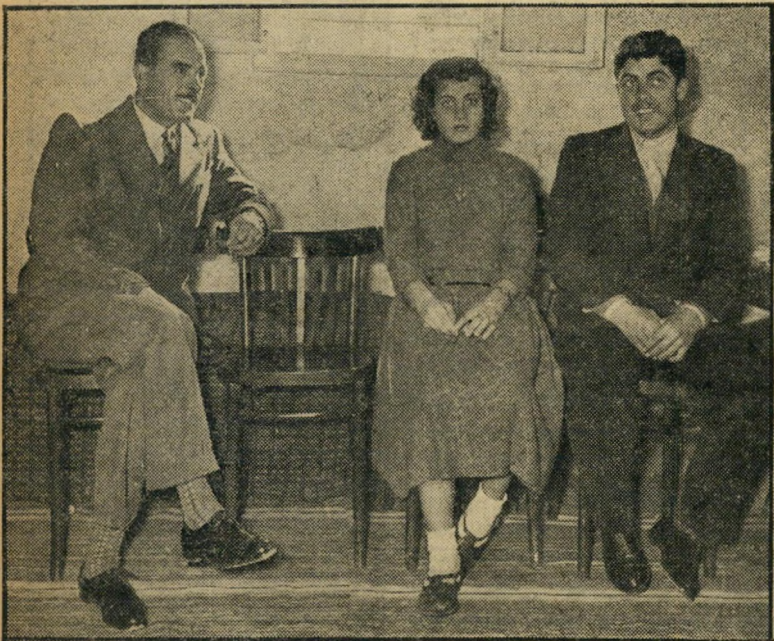
כי הנביא מוחמד אמר: כל המציל ילדה, כאילו הציל מלאך. אולם, נוסף לצו האנושי הראשוני קיימים, לדעת הקאדי המלומד, גם חישובים אחרים. אם הילדה היא בת העדה המוסי לבית, וישנו מוסלמי המוכן ומסוגל לקבלה לביתו, ראוי היה למסרה לו.

★★★ אסור לגדוע יד

מדוע, אם כן, סירב להתערב בפרשה זו? כאשר ביקש זאת ממנו עדנאן אל-נאשף? „בימי השלטון התורכי” הסביר בתשובה, „היתה לבתי-הדין השארעיים סמכות שיפוטית על כל שטחי החיים כמעט. אבל כיום, מוגבלת סמכות זו לענייני אישות — כגון עריכת נשואין, גירושין, ירושות — ואני כקאדי איני מוסמך להתערב בעניין של אפוסטרופסות או אימוץ. למרות שהדבר הוא בגדר מצאה מפורשת של הקוראן.

„הנה, למשל, נניח שיבוא אלי אדם וית' לנגן על שני, שנגב ממנו. גניבה היא מעשה המוכר כחטא בקוראן, ועונשה הוא גדיעת יד הגנב. האם זאת אומרת שאני יכול לשפוט את הגנב ולגדוע את ידו? לא. זהו ענין של בתי-המשפט האנורחיים. אותו הדבר הוא לגבי אימוץ הילדה.”

סיכם הקאדי: „כאדם הממונה מטעם הממשלה על השיפוט הדתי בעדתי, אינני יכול להתערב בעניין. אולם כאיש דת ומסורת, הייתי מקהה בכל לבי — עוד יותר מעדנאן אל-נאשף עצמו — כי הילדה סינייה תמצא בית בעדה המוסלמית.”

המקום המחכה לסינייה בין עדנאן לבין בתו עליה ובנו עלי, עומד כסא ריק. „כאן תשב סינייה, אמרה עליה, בלונדית בת 17, המחכה לאחות החדשה. „אני אלמדה ערבית”, הוסיפה.

אימוץ ילדים, אינו מתקבל על הדעת, סיים עדנאן את הבעת חתידעתו.

★★★ מה אומר הקוראן?

ע? עמדתו בפרשה זו סיפר הקאדי, שייך חסן חבשי, בשבתו בחדר-האורחים בביתו, אחרי שחזר מתפילת הצהריים של יום ששי. הוא הצביע מיד על הצד החמור ביותר של הפרשה: משמעותה הבינלאומית והבינעדתית. „קול פלסטין”, סיפר, „השתמש בפרשת הילדה סינייה בשידור שלו אתמול, כדי להתקיף את ממשלת ישראל. הקריין הקהירי סיפר כיצד נמצאה התינוקת הפצועה במדבר סיני, כיצד ריפא אותה הרופא בכר, והוסיף: ממשלת ישראל מתייחסת אל ילדי דים הנתפסים על-ידי חייליה כאל שבויה מלחמה ורכוש נוטש. אחרי שהחזירו לילדה הכדואית את בריאותה, הם רוצים לתת אותה עתה למשפחה יהודיה, כדי לעשות ממנה יהודיה.”

הקאדי, גבר צנוע ועדין-הליכות, יליד נאבלוס שהתחנך באוניברסיטת אל-אזהר הקהירית, השתתק לרגע. אחר כך הסביר את עמדתו האישית לגבי בעייתה של סינייה. „הקוראן מלמד אותנו כי לא רק אפשר לאסוף ולאמץ ילד עזוב, אלא שזוהי אף מצאה. ולא רק הדת המוסלמית מלמדת זאת. זוהי מצאה אנושית, שחה לכלל הדתות ולכל האומות. לא חשוב מה עדתו של הילד העזוב, מצאה היא להכניסו ה' ביתה. על כן, אני כולי מלא הערצה למעשה האנושי והמוסרי הגדול אשר עשו החיילים שאספו את הילדה הפצועה בלב המדבר.

לפני בית-המשפט. אך השופט קבע כי אין זה מסמכותו לדון בבעיה. עדנאן חזר ופנה אל הקאדי, הפעם בצורת בקשה רשמית — אותה בקשה שצירף אל התיק הדק ש' בביתו.

„הקאדי אמר לי שהוא לא יכול לעשות שום דבר”, התמרמר עדנאן, אשר בנה מכספו לפני שנה את מגדל המואזין של המסגד המקומי, שעלה לו 7000 ל”.

השבוע, עוד לפני שיכול היה עדנאן להחליט על הצעד הבא, בא אליו סרקליטו, ובפיו חדשה מפתיעה: בית-המשפט בירושלים פירסם הודעה, השואלת אם ישנם מתנגדים לכך שהד”ר אלברט בכר יקבל את האפוסטרופסות של הסינייה, הנקראת בשם רות בכר.

„הרגשתי ממש כאילו שנוטלים ממני בת מבושרי ולחמי”, סיפר עדנאן. „לא רק אני, אלא כל בני ביתי התרגלו למחשבה כי הילדה תבוא אלינו. אנחנו אפילו קיבלנו את השם שהוענק לה על-ידי החיילים ש' מנצו אותה, וקראנו לה סינייה. אם בית המשפט ימסור לנו אותה, יהיה זה שמה הרשמי. הנה, למשל, כל פעם שהייתי נוסע העירה וחזור לבדי, היה בני עומר שואל אותי בתרעומת: „אבא, למה לא הבאת את סינייה?”

★★★ היהודים יצביעו עליה...

ע? דנאן מעריך מאד את מעשהו ה' אנושי הגדול של ד”ר בכר, שטיפל בילדה והחזיר אותה לחיים בריאים. בכל זאת הגיש התנגדות למסירת האפוסטרופסות על סינייה לרופא הירושלמי. „סינייה היא ער' ביה ומוסלמית”, חזר והכריז. „מקומה אינו בבית הדוקטור בכר, כי אם במשפחה ערבית ומוסלמית.”

מנין לו כי הורי הילדה היו מוסלמים? על כך השיב: „באזור זה של מדבר סיני אין בדואים שאינם מוסלמים”. בן דודו, ראש המועצה המקומית, אישר את דבריו בניד-ראש.

היתה לו לעדנאן אל-נאשף סיבה נוספת מדוע יש לגדל את הילדה בסביבה ערבית. „כבר עכשיו מצביעים כל מכריהם של משפחת בכר על הילדה ואומרים עליה שהיא בדואית. דבר זה יימשך כל ימי חייה, והיא תרגיש דבר זה עצמה וזה בסביבה היהודית, אפילו אם יתייחסו אליה באהבה מלאה. בסופו של דבר, זה יזיק מאד לילדה עצמה. מכל הבחינות, רצוי שהיא תגדל ב' סביבה הטבעית שלה, וכשמישהו יצביע עליה בעוד שנים רבות ויאמר: הנה סינייה הכדואית, לא יהיה בכך שום דבר מיוחד. כי היא בסך הכל תהיה ילדה ערבית, החיה בתיק משפחה ערבית. וכך תוכל סינייה הפעוטה לגדול ולהתפתח כילדה נור' מלית, מבלי שיצביעו עליה ברחוב.”

עדנאן הצביע על אחד מצעירי טייבה. גם הבחור הזה אימץ על-ידי הוריו הנוי כחיים. אביו נפטר כשהוא עוד היה תינוק ונוק, נתנו אותו למשפחה אחרת, שלא היו לה ילדים. ככה זה טוב: גם אם ניצל מחיים קשים, וגם הוריו החדשים זכו לשמחת גידול ילדים. מה שכתבנו כמה עתונים, שהקאדי אמר כי החוק המוסלמי אוסר

הקאדי השייך חסן חבשי, קובע כי האיסוס מרשה בהח' לט אימוץ יתומים אסופים. בעתונות העב' רית פורטס כאילו קבע כי האימוץ אסור.

משפחה ערבית שקיבלה את הפעוטה. הוא ביקש מסטודנט בן כפרו, הלומד באוני' בריטיה העברית בירושלים, להתעניין ב' גורלה. הסטודנט ביקר את סינייה פעם אחת בביתו של ד”ר אלברט בכר, ופעם שניה בבית-התינוקות של ויצ"ו, לשם נמסרה על-ידי משפחת בכר. „הוא סיפר לי שהיא ילדה עליזה ונחמדה, ורואים עליה שהיא בדואית.” אמר עדנאן בחיור אבהי.

באותו רגע עלה במוחו של בעל-האדמות מכפר טייבה הרעיון לאמץ את האסופית האלמונית. הוא התייעץ עם אשתו וגם היא הסכימה. כשראשו מלא היות על בת רביעית, ובאוניו מהדהד דשדוש רגליה של הפעוטה ברירתו המרוממת והמודרנית במ' בואות הכפר, פנה אל-נאשף אל הקאדי המקומי. מאחר שהילדה מוסלמית, והוא עצמו רוצה לגדלה לפי מצחת דתה, הוא סבר כי הקאדי יוכל לצאת על הפקרת הילדה בידו.

אך הקאדי היה נאלץ לאכזבו. „אני פועל במסגרת החוק המסדיר את סמכויות בתי-הדין והתיים במדינה”, השיב השליך חסן חבשי. „ענין של אימוץ אינו נכלל בגדר סמכויותי. עליך לפנות לבית-משפט השלום.”

★★★ השם ישאר „סינייה”

אל-נאשף התקשר עם עורך-דין תל-אביב, ובקשתו לאמץ את הילדה היבאה

מכער מסך החול

רעיון מכה שרשים

עוד בטרם מלאו שבוע ימים לרע"ם, הרטובליקה הערבית המאוחדת, החל ציר קהירי-משק לסובב את גלגלי השינויים ב" פורח כולו. אך הספיק הדיו להתייבש על מיסמך הצהרת האיחוד, והאמיר סיפ"אל-סיטלאם מוחמד בדר, יורש העצר של תימן, נחת בשהה-התעוזה של קהיר. הוא בא לנהל שיחות עם גמאל עבד אל-נאצר על הצטרפות תימן לרע"ם.

היה ברור מראש כי לא יתכן איחוד בין שתי המדינות היס-תיכוניות המסור-תחתית, לבין הממלכה המדברית-הדררית בשולי חצי האי ערב. ואמנם, אחרי שלושה ימים של שיחות, טס האמיר המונק, עטוף העבאיה המוזהבת, בחזרה לאביב, כשכפיו רק הצהרה מעורטלות על "הסכם צקרני לקשר פוראטיבי".

אולם עצם העובדה, שהוא ניהל שיחות על הצטרפות לרפובליקה המאוחדת, היה בו כדי להצביע על עוצמת ההתלהבות ששורר רעיון האיחוד הכלל-ערבי בקרב ההמונים.

ברכת דאללם. במרכז המחנה שמגנה, עמאן, התכנסו פייצל מלך עיראק, ובן דודו חוסיין הירדני. גם הם באו לדבר על איחוד בין שתי ארצותיהם. סעוד, אשר מורשת איבה של דורות בין משפחתו לבין בית האשמים לא הפריעו לו להפגין מדי פעם אהרה לחוסיין ולפייצל, הודיע כי הוא מוכן להצטרף לשיחות אלה. מוחשינגטון, העביר גיון סוסטר דאללס את ברכתו לכל איחוד הוסייט-סעודי, שמטרתו לגבש את המחנה הנגד-נאצרי.

מתוך כל התנועות והתמוגגים המסו-שים של השבוע בלט דבר אחד בבירור: זרע האיחוד, אשר גמאל עבד אל-נאצר הצליח לורעו בעולם הערבי, החל מכה שרשים.

סוריה

בין הקלפים התאוטט

יותר מאשר בכל יתר הארצות הערביות (ראה לעיל), גרמה הכרזת האיחוד לזמורות בשותפה הצפונית של רע"ם. סוריה, ש" צאיצה במצרים לביצוע האיחוד, החלה ב" צעדים הראשונים להגשמתו הלכה למעשה. הנושא שוכרי אל-קואתלי הודיע על כנתנו להתפטר, בית-הנבחרים התכונן להתפור לק" ראת כינון בית משותף מצרי-סורי, המס" לגות חיכו למירוסם הצו המפרק אותן ו"

קומוניסט בכראש
אנא כורדיו

מקים במקומן מפלגה אחידה, נוגמת הנוהג הפוליטי המצרי.

מכיוון אחד בלבד נשמעו קולות התנגדות. הם באו מהמפלגה הקומוניסטית הסורית, אשר על אף היותה בלתי-חוקית, הפכה תוך שנתיים לכוח השני במעלה בניה המפלגתית בסוריה. כאשר כונס בית-הנב" חרים, אחרי שובו של אל-קואתלי מקהיר, כדי לאשר את הכרזת האיחוד, נעדר מנהיגה של המפלגה הקומוניסטית כאלד בכדאש באופן הפגנתי מן הישיבה.

כאשר הוחלט על פיזור הקרוב של המפלגות, הכריז בכדאש: "המפלגה הקומוניסטית לא תתפרק מרצונה הטוב! כבר פעלנו בעבר במחתרת, ונדע לפעול כך גם להבא".

למחרת אסף את שלושת ילדיו, ובלחייט אשתו טס למוסקבה. "נסע לקבל הוראת חדשות בקרמלין" ניבא עתון לבנוני. "הוא לא יתוויר יותר לסוריה!" קבע רדיו רמאללה. **פלאח הוכזה למות.** בכדאש, גבר גבוה ומרעץ, בעל תח"פנים הגרמים כי חרותים בסלע, נחשב במשך שנים כקר-מוניסט מספר אחד של המרחב. פעם אף אמרו עליו כי הוא מלונה גם על המפלגה הקומוניסטית הישראלית.

הגבר הכורדי בן ה-46 החל את חי-קריירה הפוליטית שלו לפני קרוב לשלושים שנה. באחד מראיונותיו העתונאיים המעטים, סיפר פעם לכתב אחר סאעה המצרי: "אבי היה קצין בצבא התורכי. אחרי מלחמת העולם הראשונה, הוא הצטרף למלך פייצל ונלחם בצרפתים. אבל כשהצרפתים כבשו את סוריה הוא התפטר, ואני חונכתי על השנאה למשעבד האימפריאליסטי".

נקדתי-המיטנה באה להיות כאלד בן 17. "ראיתי חייל צרפתי מכה פלאח מסכן בשדה", סיפר. "הוא המשיך לבעוט בו, עד שמת". עוד באותו יום החליט הכורדי הממודר, כי מקומו בין הלווחמים נגד השלטון הקולוניאלי.

מדבר רוסית שוטפת. דרכו הובילה אותו עד מהרה למוסקבה, שם השתתף כנציג המפלגה הקומוניסטית של סוריה ר-הלבנון בוועידה השביעית של המפלגה הקומוניסטית הסובייטית, ב-1935. מאז ביקר פעמים רבות בקרמלין, למד לדבר רוסית שוטפת, רבת בפרמלין, בועידות קומוניסטיות בינלאומיות רבות. "פעמיים הניסו אותי לבית-סוהר", סיפר, "ופעמיים ברחתי".

לפני שלוש וחצי שנים עלה סוף-סוף מן המחלת. הוא הגיש את מועמדותו ל-בית-הנבחרים הסורי, נבחר בבחירות אור-יות, מבלי שתהיה לו באופן רשמי כל מפלגה מאחוריו.

הוא שיתף פעולה עם אכרם אל-חוראני ואנשי מפלגת אל-יבטס הסוציאליסטית, רכש את ליבם של עשרות קציני צבא. כאשר עשה גמאל עבד אל-נאצר את הצעד הכריז ראשון מורחה, לכיחן מוסקבה, היתה כבר סוריה מוכנה ללכת הרבה יותר רחוק באותה דרך. כאלד בכדאש העביר לקרמלין דו"חים כי סוריה בשלה להיות הרפובליקה העממית הראשונה במרחב.

לא העז להתנגד. ירחי-הדבש הסובייטי סורי נמשך מזה למעלה משיה. הסורים קיבלו משלוחים אדירים של נשק סובייטי, בנו שדות-תעופה ובסיסי ימי גדול, הגישו סידרת תוכניות כלכליות לביצוע ברובלים. כאלד בכדאש זרח מאושר, כשדוכן שהצליח לכבש שידוך טוב במיוחד.

הצליחה זו הובינה את יתר המנהיגים הסוריים. במיוחד חששו שוכרי אל-קואתלי ואכרם אל-חוראני, כי ארצם תיבלע כליל על-ידי הדוב הרוסי. הם החלו לוטשים עינים מעריצות ברודן מצרים, אשר הצליח איכשהו לשמור על מרחק-מה בינו לבין הרוסים. הם החלו משדלים אותו להחיש את ביצוע האיחוד בין שתי הארצות. הם לא רצו איחוד פוראלי, שהיה מאפשר לכל אחת משתי הארצות לקיים מערכת פוליטית וצבאית נפרדת. הם רצו משטר שיאפשר את חיסול המפלגה הקומוניסטית, ואולי גם לעצור את ההשתלטות הווהרת של ברית-המועצות. בכדאש לא העז להת-נגד לאיחוד. הוא רק יכול היה להימנע משיבת האישור.

לגביו היתה זו הריסה פתאימית של ארמונות-הקלפים שבנה. האיחוד פגע לא רק במעמדו הפוליטי בסוריה, אלא גם במעמדו בעיני הקרמלין. הוא טס למוסקבה, כש" בפיו הכרזות על המשכת הפעולה. אך באותה שעה עסקו מוכיזי המפלגה בחיסול כל הניירות והרשימות, שהיו עשויים לעזור לממשלת הרפובליקה הערבית המאוחדת לרי-דוף את חברי המפלגה הקומוניסטית הי-סורית במחתרת.

שחקנים מאספרוויאני ושל (ימין) ב"לילות לבנים" חיא וחוא וחוא

קולנוע

סרטים

סרנטון

לילות לבנים (ארמון-דוד; תל-אביב; איטליה) — הם לילות הצטיה והתקוה של מריה של, לילות בהם היא עומת בודדה על גשר עלוב ברובע עלוב עוד יותר, ממתינה לחזרתו של גבר חיה, ביום השנה לפרידתם.

מריה הקטנה, התמימה והמבולבלת מאי מינה כי אותו גבר, שאין היא יודעת אף את זהותו ואשר כבש אותה במבט עיניים ובחיכוך לחיים ביצע האופרה, יחזור והיא תהיה לו. ביום בו נפרד ממה, קבע עמה מגישה אחרי שנה. היא מאמינה כי הוא יבוא. היא מאמינה כי תהיה מאושרת. היא חייה על אמונתה.

לפתע מופיע גבר זר. היא אינה רוצה אף לדעת על קיומו. הוא רוצה בה, מצליח לרכוש את ידידותה, כאשר הוא עוזר לה להתאושש כי אהובה יחזור. הידידות הופכת לחיבה, החיבה מולידה את המשיכה הטבעית. הגבר החדש מצליח בטכסיסיו לשבור את אמונתה של הנערה, היא נוספת לנרועותיו. ואה, כאשר נדמה לשניהם כי מצאו את האושר זה בנרועות זו, כאשר הנערה חבוקה בנרועות אהובה החדש, מופיע הגבר, בדיק במועד שקבע לפני שנה. היא עומדת בין שניהם, כשלפניה ההכרעה — האם לשוב לגבר לו חיכתה שנה, או להשאר בנרועות האישי אותו מצאה זה עתה.

זהו סיפורם של לילות לבנים.

נשמות על הכר. אינן ספק שעלילה מעין זו, כשהיא מוגשת באיטיות, חסרת מתה, חסרת תנועה ומצולמת על רקע תפאורות אולפן, אין בה כדי למשוך את צופה הקולנוע הממוצע. הקהל יוצא כאילו מרומה. לילות לבנים אינו הסרט שציפה שיהיה. לילות לבנים הוא סרט טוב.

העלילה הועתקה מסיפור של דוסטויבסקי, כשמקום ההתרחשות והזמן מועתקים ל-תקופה המודרנית. ומעולם לא הצליח איש להעלות בהבנה כה עמוקה את דוסטויבסקי על הכר, כפי שעשה בסרט זה לוציאנו ויס-קונטי האיטלקי. כי כמו דוסטויבסקי הצליח ויסקונטי להעלות לעיני הצופה לא רק סיפור עלילה, או רומן אהבים, אלא ניתוח פסיכולוגי עמוק של נפש האדם, חודר לפני ולפנים של תשוקות, לבטים ומחשבות.

מריה של, דאן מארה ומרצילו מאסטררו יאני, גיבורי הסרט, אינם משחקים רק דמויות, הם עולים על הכר כנשמות, כאילו הסתכל בהם הצופה מבעד לצילום רנטגן.

פנים של קדושה. מחוז לויסקונטי, מריה של היא הגורם השני המעלה את הסרט לדרגתו הגבוהה. קשה לתאר שחקנית אחרת שהיתה מצליחה בתפקיד אותו מגלמת מריה של. כמעט ללא מילים, כשהיא נעזרת אך ורק בהבעות פניה, מביעה מריה של שפע רגשות המתחלפים בקצב מהיר. אין גבול לאפשרויות ההבעה והתנובה שלה. די לראותה בתפקידה זה כדי ליהנות מהסרט.

מריה של (31) ילידת אוסטריה וכיום אחת מכוכבות הצמרת של עולם הקולנוע, היא דמות מיוחדת במינה של כוכבת. כל כוחה הוא רק בפניה. גושה הוא מוצק וגרמי, רגליה עבות, ומתניה מלאות. אולם על כל מגרעות גושה, מכסים פניה. יש לה פנים של מלאך, אמר הבמאי ריצ'ארד ברוקס, פניה הם פני קדושה! אמרו טכנאי

הוליווד, יש לה חיוך המסוגל לגרום אושר גם לאדם הסובל ביותר, כתבה עליה ביקור רת העתונים באמריקה, לשם הגיעה לאח-רונה כדי להופיע בתפקיד גרושינקה באחים קארטמאזוב, המבוסס גם הוא על יצירתו של דוסטויבסקי.

אולם מאחורי פני המלאך של מריה של מסתתרת דמות שונה לחלוטין. מריה של כפי שהיא מוכרת לאלה הקרובים אליה, היא אנוכית וקמצנית, חודרת בסחון עצמי מופרז, המרתיתה את דמם של כל אלה הי-סובבים אותה ומשניאה עליה את העובדים עמה. היא אינה נוטה לקבל עצות, מתרחתת לשמע ביקורת, ונוהגת כפרימדונה, השואפת להתעלות בכל מקום שהיא נמצאת או מר-פיעה, מעל לכל האחרים.

החיוך הוא הסמל. כבת לבמאי שויצרי שחי בוינה ולשחקנית במה ידועה, גלת מריה של באורת תיאטרון מובהקת. מגיל שש החלה מופיעה במחזות, סירבה ליטול איזה תפקיד שהוא באם לא היה זה התפקיד הראשי.

בגיל 16 כבר הופיעה לראשונה בסרט גרמני, למדה בבית-ספר לאמנות בציריך ש-בשווייץ וסללה לעצמה דרך אל התיאטרון האוסטרי והקולנוע הגרמני. מזה שמונה שנים היא אחת הכוכבות הסופולריות ביותר באירופה, כשחיוכה התמים והמרגין הוא סמל באירושה כשם שהילוכה של מרילין מונרו הוא סמל בארצות-הברית.

תדריך

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ, אשר העולם היה סמליץ לראותם:

● **חלף עם הרוח** (אסתר, תל-אביב) — קלארק גיבל חויאן לי, בסרט-הקופה הטוב ביותר שנוצר אי-פעם.

● **שנות חיננו היפות ביותר** (מונרבי, תל-אביב) — סיפוריהם של שלושה אנשי צבא משוחזרים החוזרים לביתם, בסרט שצבר את המספר הרב ביותר של פרסי האוסקר שהוענקו לסרט אחד.

● **התשוקה המזורה** (פאר, תל-אביב) — מישל סימון, בין חיים למחנה, מנצל את הזמן שנותר לו, כדי להביא לעולם ילד בדרך מקורית.

● **הארבעים ואחד** (תמר, תל-אביב) — מה מתרחש כאשר רוסיה צריכה להת-פשר בין חובתה לדיעוניתה וחובתה לתשו-יקותיה.

● **הנדון למות ברח** (זסיר, תל-אביב) שעתים וחצי עוצרות נשימה בחברת אסירי מחתרת צרפתי המנסה לברוח מכלא הגסטפו.

● **מדך בניירורק** (צפון, תל-אביב) שבוע אחרון לתעלוליו של צ'ארלי צ'אפלין הנוקס את נקמתו הפרטית בארצות-הברית הדרושת ממנו מיליון 400 אלף דולר מס הכנסה.

● **מסיבת הרזוקים** (נג'אור, חיפה) — הנשואים מקנאים ברחקים והרחקים בנשואים, בסרט גיאוריאליסטי אמריקאי, דון מורי.

● **בסחור התשוקות** (אוריון, דר-סלים) — אוה מריה סיננט בורחת מזרועות בעלה לנרועות אחיה, שהבעל בורח ממנה לנרועות הסמים המשכרים. דון מורי.

● **לילות לבנים** (ארמון-דוד, תל-אביב) — ראה לעיל.

גבורי השבוע היו שני ישראלים, שלא כל הכשרה מוקדמת קיבלו על עצמם לה- עביר את המישר השמיע ביותר של מחצית השנה האחרונה: שירור תחרות ה- כדורגל הבינלאומית בין נבחרות ישראל לחלם, ממגרש הספורט העירוני בקארדיף, השניים: ניסים כחיתי, 37, ודן פחטר, 29, הקריינים הנלהבים של השעה העברית בשורות השדור הבריטי. משך 90 דקות הריעו בכל פה לכוכב הישראלי שדרך על מגרש קארדיף, תיארו מפעם לפעם את המתרחש על המגרש.

כחיתי, בוגר הרצליה השחום, וסגן מנהל השעה העברית בבי.בי.טי., ודן פחטר, לי- שעבר עורך מדור הספורט בדבר השבוע, מילאו בכל זאת רק בקישי את תפקידו של קריין-פרשן הכדורגל נחמיה בן-אברהם.

היכן נחמיה? שאלתו הראשונה של המאזין הישראלי, האזין להערכת המשחק בקול ישראל, היתה: היכן נחמיה? קולו האץ, העצבני במקצת, של פרשו הספורט הפופולארי, הפך להיות נרדף לכל שידור של תחרות כדורגל. הוא השיג שיאי-כבוד בשידור שני המשחקים, במוסקבה ורמת-גן, של נבחרות ישראל ובריית-המועצות.

הפרשן דק היה והממושקף של קול יש- ראל נמצא אותה שעה מצידו השני של המיקרופון. הוא האזין, יחד עם 800 אף מאזינים אחרים, לשידור המשחק. תשובתו למכירים, ששאלוהו למחרת, בתמונה, היכן היתה? היתה: "הייתי עיף".

עייפותו של גבור קריינות הספורט של קול ישראל, היתה מוצדקת. כי לפרשת ה- קריינות של הבי.בי.טי. קדמו כמה חיכוכים אומללים. קול ישראל, שהודיע באתו שבוע על הקצבת 700 אף לשידוריו, יחד עם 800 אף שאיש לא חפץ לקרוא בו, לא מצא את מאות הלירות הפעטיות הדרושות לשליחתו של קראברהם. שרות-השידור גם טרם מצא את הכסום הדרוש לכיסוי הנצואותיו של קרייני היחיד שהיה מסוגל למסור תאור נאמן של המתרחש, נשאר בבית. הקצבה אחרת, בסך 4000 ל"י, שנקבעה בתקציב השוטף של קול ישראל לנסיעות, נשארה עומדת במלואה. היא שמירה לאלה מאנשי קול ישראל, שטרם "השתלמו" השנה בריבירה הצרפתית.

תדריך

המסדרים המפורסמים מה עולוים להיות מעניינים. שינויים אפשריים.

- **שני שערים** (נגי צה"ל, יום ד, 21.15) — משחק הקלעה לבול של צחנות מובחרים של חילות צה"ל, בסיכוב נוסף.
- **תוכנית בכקשתך** (נגי צה"ל, יום ה, 19.10) — שליחת הקוסם לדיוקא; סימפונייה מס' 5 לבטהובן.
- **פולקלור דרום אמריקני** (קול ישראל, תוכנית ב', יום ה, 18.05) — שירי עם מצילי.

● **שלושה בסירה אחת** (קול יש- ראל, שבת, 11.30) — שידור חוזר מהקלטת תוכנית הסירה, שנערכה באודיטוריום החדש בקריית האוניברסיטה. בשידור בן השעה: חיים חפר, משה ולנסקי ורמה מסמנוב מלמדים שיר חדש; צחנת המשבים עונה על שאלות מכתנות פחית ומכתנות יותר.
- **דיוקן בסהור ולבן** (קול ישראל, יום ב, 21.30) — סיפורי פרוספר מרימה (כרמן) כפי שנבחרו עליידי אגמון אחי נעמי, עורך התסכית. בימיו: שרגא פרידמן, המאזין הזוהר לא ייפתח את מקלטו ב' שעות ותאריכים המפורסמים מטה, פן יטבע בנגי השעמוס. שינויים בלתי מתקבלים על הדעת.

● **תוכנית ההפתדרות** (קול יש- ראל, יום ד, 19.30) — דוד הכהן, ישראל גלילי ושמעון פרס(סמו) יזכרו בגעועים בימים הטובים של הנוצרת העובד. איתם הי- ימים שאפשר היה עדיין לשחק באידיאלים, מבלי שתזנות מסוימת תקרא לדברים בשמם.
- **הערך הכלכלי של שנת העי- שור** (קול ישראל, יום א, 20.20) — ידון במסיבת עתונאים בהשתתפותו של שר ה- אוצר, שינסה להסביר מאין יקח את המילי- יארד החסר.

● נסיקה שמומנה ברובח על ידי בן- אברהם עצמו.

המשבר ונוע

הקרס נפסל

באכזבת חיו נתפל הש- בוש הפיליטונאי דן כך **אמוץ**. אחרי שהתכונן להר- פיע כמנחה בקרס מדראנו, צחקו על הפילום ועל ה- צופים, להרויח סכום כסף הגון ובאותה הזדמנות לא- סוף חומר לספר על הקרס, קיבל דן מכתב ממערכת מעריב, בה היא עובד, ש- אסרה עליו את ההופעה ב- קרס. כחחליף הסתפק דן בהופעה קרקסית בכסית. כי אשר נכנס השבוע מישוה לקפה ואמר כי בחוף יורד גשם, פתח דן הגדול את מו- רתו, כיסה בה את ראשו בתור אולח ההפ- . . . גם הבריאי **שאול** ("עופר") **ביבר** הידיש מטט את ה- סאה במערכת שבועו ההס- תדרות, בה עבד נוסף על תפקידיו בצה"ל. אחרי ש- התברר על נושא כה קדוש כמו הגיונות העשור, פקעה סבלנותם של עורכי השב- עון. מדורו של ביבר הופ- סק, הופיע אחרי שלושה שבועות, כתוב בידי אחרים . . . בשטח אחר עברה את הגבול כתבת גירוזלם פוחס **היבדה** לשיבת-התיירות **דיא- נה לרנר**. דיאה. שבאה כתיירת מאמריקה למשך חר-

שים והשתקפה בארץ. עברה הורס למורי-דרר לחייהם. מחינם לשכת התיירות. בשעת ה- מבחו נשאלה דיאנה היכו נמצא בארץ נמל אפולוניה, השיבה: "על חוף הים". למרות זאת ציינו בשידוריהם של הקורס ידעו הארץ **זאב וילנאי**: "דיאה תהיה מירת דרך מצוינת. היא לא יודעת שום דבר" . . . אגב, דיאה חייית בחירה כי הכרי- כבת הוולגובדיית **אודרי הפבורן** גנבה ממנה את תרופתה. אחרי ייחיה היתה במספרה ניו-יורקית. . . **אליהו חפיו**, הכתב הפרלמנטרי של המחב, שיפסע ה- שבוע את עשרות מכריו. אחרי ששלח להם הזמנה לחתונתו, בנוסח הבא: "הרדך בה תוכל להיוע היא לעלות לאוטובוס מס' 61 או 55, לנסיע על כיסר הישוב ברמת- גן, לשאול עובר אורח אדיב על רחוב סירסין 11 א, או להיחחק לאוטובוס 63 ולהציג אותה שאלה בכיסר נח כנבעתיים. נשמח לראותך מצליח". . . כאשר עזבו חברי נבחרת הכדורגל הישראלית בשבוע שעבר את הארץ, בדרסם חליס. באו קפידו היתה רשדה-התעופה לוד להיפרד מהם. **שייע גלור** ראה את מנהל המכס, צעק לעברו: "אם ננצח, אנחנו נפשיט אתכם במקום שתפשיטו אותנו". . . אדם אחד בישראל יע הירייה הייתר מעמידת הנבירה של **יעקב חודורוב** הישראלי. היה זה קצין המשטרה **ליפשיץ**, שהיה ממונה על הסדר בשדה-התעופה, בשעת ככלת ב' הפנים שנערכה לחודורוב. כאשר הופיע ב'

ביג'ו והדלופה בשרהיבוקר אל תבלבל את הסתוו

פניו יוסלה **מרימוביץ'**, שאירגן קבוצת נערים נושאי כריות, וביקש לתת להם לעמוד בחזית בנין שדה-התעופה, השיב ליפשיץ: "מה פתאום, מי זה חודורוב בשבילי?". . . במכתב שהגיע השבוע למערכת העולס חוה, מאת **עמנואל פינס** מצרפת, המשך הצעיר לספר סיפורים דמיוניים. במכתב, ש- נשלח עור כטרם התמוטט בנין הקלפים ש- בנה פינס, סיפר על פגישות דמיוניות עם עולמי בצליחת להמאנש.

המאורע חודר

המאורע המוזר ביותר אירע השבוע לי- כדורגלן מכבי רחובית, **מושה** ("מוסי") **ליפשיץ**, ליטבק החליט בשבוע שעבר לי- נחש את תוצאות משחקי השבת בכדורגל, להשתתף בטוטו כדורגל. אולם מאחר ולפי תקנון הטוטו נאסר על כדורגלנים להשתתף בו, מילא מוסי את החיזיו בשמו של עקיבא קראוס, בעלה של **אחובה קראוס**, אלופת ישראל בקפיצה לגובה. מוסי, שעמד לשחק עם קבוצתו נגד הפועל מחנה-יהודה, קבע בנחשוני ניצחון למחנה יהודה. עד דקות מספר לפני סיום המשחק היתה אמונם התוצאה 4:3 לטובת מחנה-יהודה, אולם הי- שופט פסק מכת-עושינו לטובת מכבי רחובית. מוסי בעס אותה, הישחה את התוצאה ל-4:4. עליידי כך חויסל את סיכויי זכיית בפרס הגדול. . . יותר מזל היה ל**אברהם** ("פסגל הגדול") **רשא**, מהל תיאטרון יזרה. דשא נישח לפני שבוע בטוטו, וזה בכל-80 ל"י. כאשר נתכסר עליידי חבורי הפרס לומר כמה מילים על זכיתו, הכריז פסגל: "מאז היתה לוד שאפתי לזכות בטוטו". . . בעסקים אחרים עסקו אותה שעה חברים אחרים של תיאטרון יזרה. הבעיה שהעסיקה איתם היתה מציאת שם מתאים למחנה מנדראגולה, שיוצג במריב בתיאטרון, בעי- בודו של **יורם מלמור**. יורם עצמו הציע לקרוא למחנה מיטה חסופה. שם זה יכול להיות אקטואלי מאוד בזירה אחרי השבמאי **מיכאל אלמו** פינה את חירו ואת מיתו למשפחתו של השחקן **יעקב** ("מישה ויני טלאטור"). **בורה**, שעברה מחיפה לתל-אביב . . . בין אורחיה-הכבוד שנראו השבוע בהצגת הגולה של קרס מדרגיה. ויאה גם רכי-החובל **יצחק** ("אייק") **אהרנוביץ'**, שהביא את הקרס מיוח על סיפון האניה אברהם נרץ. כשנשאל אם הספיק ללמוד במשך המסע להטושי קרס, סיפר אייק כי למד כיה מוצנע עם רינירות, הוסיפה אשתו **אירין אהרנוביץ'**: "הוא למד אותם כל כך טוב, שכל ילדי השכונה תית- סים את הטיק 'חתי-שתיים". . . **שמעון ברי**, שחקן תיאטרון הקאמרי ואחד מחברי רביעית מועדון התיאטרון, נילה השיבוע כי רביעיה הורמנה לפאריס. אחרי שחתמה על הוסיטה במיטדון אויטפייה. . . אגב, **שישנה שני**, רעיתו של זמר המועדון **אריק לביא**, מתכוונת להצטרף אל ב' רביעיה שתתפוך לתמישה.

פסוקי השבוע

- **היועץ המשפטי לממשלת ישראל חיים כהן**, בראיון עם עתונאי: "איני שונא עתונאים ואיני שונא אף אחר. אני רק אויב העתונאים הרעים, ויודי העתונאים הטובים."
- **העתונאי רפאל בשן**, אחרי שנוכח בארוחת-צהרים עם חיים כהן: "הוא לא הזמין לארוחת-צהרים עתונאי קצין, מטוגן, או מבושל ברוטב עבניות. מה אתם אומרים כי הוא שונא עתונאים?"
- **הזמר אברהם וילקומירסקי**: "אני יכול להקרא מזכיר המדינה. אני שר באזכורתו של כל גדולי המדינה."
- **יעקב חודורוב**, שוער הנבחרת הישראלית בכדורגל, על הסדר בבתי-החולים באנגליה, שם התחיל במשך כמה ימים אחרי הפצוץ במשחק נגד חלם: "איזה מין סדר יש שם! אפילו אם מישהו מת ב-4 מגישים לו תה בשעה 5."
- **אברהם הלפרין**, קצין חינוך בגדנ"ע: "את זורק אותו לכלבים יש לראות כל שבוע. זהו מחזה כל כך דינמי, עד שהוא משתנה כל שבוע."
- **הפופרת פרנסואז סאגן**: "לגברים יש הרבה יותר בעיות מאשר לנשים. משום שקודם כל עליהם לדעת להסתדר עם הנשים."
- **הד"ר אלברט פנג גיארג'י**, חתן פרס נובל: "מחקר מירושו לראות מה שכל אחד רואה, ולחשוב מה שאף אחד אינו חושב."
- **מאמר ראשי ב"מעריב"** על פעולת הגיוס של חברי הכנסת ששהו בחוף לארץ להצבעה על שיטת הבחירות: "חברת ארבע על מטוסייה החדישים הכריעה היום נגד שיטת הבחירות האיווריות."

כוח הרזוק

ב בארייעקב, הושפע בחור בן 24 מטענות חבריו כי הוא שמן מדי, הוריד תוך שנה 40 קילו מתוך 90 הקילו של משקל גופו עליידי אכילת פירות ושתיית מיצים בלבד, השיג את הגיזרה הדקיקה המיוחלת, מת מאפיסת כוחות.

להכביל

ב בארישבע, הקים משרד החקלאות חחה שמטרתה ללמד את הבידואים כיצד לגדל מרעה לצאנם, קרא את שמה: קין והבל.

השן החולה

ב תליאביב, כשנעצר צעיר שהיה אורב לילדות בדרך לבית-הספר, מתנפל עליהן ונושך אותן בלחייהן, טען: "השיניים שלי משכו אותי לעשות זאת ולא יכולתי לעצור אותן."

וגר סילון עם כבש

ב בסים חילי-אוויר, אי-שם, התקבל מבי תב משוב עולים סמוך, בו ביקשו המתישבים להורות למסוים שלא להנמיך טוס, מכיוון שהם מפחידים את הכבשים.

אמור זאת כפרחים

ב לונדון, שב הסוכן-הנוסע רוגלד סולי לביתו אחרי היעדרות ממושכת, הביא לאשתו זר פרחים שעלה כמה פרושות, הותקף עליידי אשתו, שטענה כי קנית הפרחים היתה ביוזבו כסף, הגיש תביעה לגט מיטורין, הוכרח להתפייס עם אשתו ולהביא לה שוב פרחים, אחרי שהשופט קבע כי לא היה בהתנהגותה משום התאכזרות רחנית.

מצב חמור

ב רחובות, נבוכו כורגלני מכבי שעי ריים, כאשר באו לשחק נגד קבוצת הכח תליאביב, לא מצאו על המגרש את הסדר המשמש כקמיע נצחון לקבוצה, עלו למגרש, ניצחו בפעם הראשונה אחרי שורת הפסדים ארוכה.

צדק על רגל אחת

ב דברויט, ארצות-הברית, אחרי שזמן קצר לפני מותו רבו שני בניו של בעל תעשיית הנעליים בישוף אלסטר, הוריש הזקן 87 אלף נעליים שמאליות לבנו האחד, 87 אלף נעליים ימניות לבנו השני, קבע בצוואתו שיאסר כל תיחך של אדם שלישי בין שני הבנים.

עזרה שניה

ב ירושלים, הופיעה אשה בת 65 בתחנת מגן-דוד-אדום, כדי להודות לנהג מתנדב שהציל את חייה אחרי ששברה את רגלה בנסילה לפני 11 שנה, לא מצאה איש שזכר את התאונה, השאירה 50 לירות כאות תודה לנהג האלמוני.

האישה שבקיר

ב אצטק, ארצות-הברית, הבחין השריף המקומי בהעדרם של שני אסירים, ערך חיפוש בתאם, גילה מאחורי תמונת נייר של נערת סטריפטיו חשופה-למחצה, חור בקיר, דרכו ברחו האסירים.

הדור הצעיר הזה

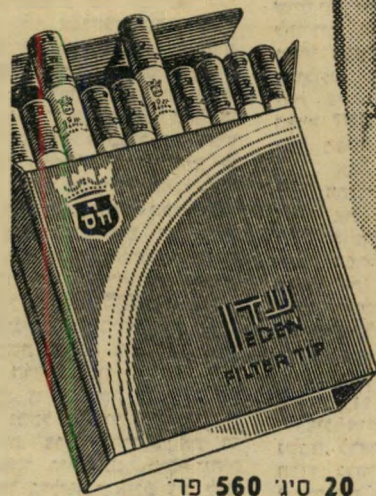
ב תליאביב, הובאו אברהם אובלוס (80) ואשתו שרה (72) לתחנת מגן-דוד-אדום, כשהם סצועים בפניהם, סיפרו כי נסעו אחרי שהוכו בקפסמים עליידי בנם יעקב, בן ה-54.

חמימות-מוח

ב יפו, הגיש משה לוי תלונה למשרה נגד בנו בן ה-15, טען כי אחרי שסירב לתת לו דמי-כיס איים הבן כי יצית את הצריף בו גרה משפחתו.

מרוצה גרוני וכן גם אני

תודות לפילטר עֵדֵן

מעשנים נהנים מסיגריות "עדן" מעל לכל האחרות. על שום טעמן המשובח המופק מעלי טבק מעודנים מאיכות מעולה. עשונן של סיגריות "עדן" הוא קל וחלק. סיפוק והנאה יהיו מנת חלקך. הפיה המסננת המיוחדת של "עדן" מצננת ומטהרת את העשן. סיגריות "עדן" היו הראשונות בישראל עם פילטר - הן עדיין המשובחות ביותר.

עֵדֵן EDEN

הרהר בדבר ועשנת

סיגרית הפילטר-המעולה בישראל

£107

שלושה ימים אחרונים לקבלת כרכי "העולם הזה"

לנוכח פניות קוראים הוחלט להאריך את מועד קבלת כרכי "העולם הזה" בעוד שלושה ימים. הארכה זאת היא מועד אחרון ומסתיימת ביום שני, 17 לפברואר. שעות קבלת הכרכים הן בין עשר לאחת ובין חמש לשבע בימים חמישי, ראשון ושני.

באריזה חדשה

מרני פרומין

ממנו. וכך קרה גם לי. תקף אותי שגעון להכתוב עם איזה משוגע כמוני.
"לא ארבה באינפורמציה על עצמי. יפה? לא מפלצת? גם לא רגילה? כן. אוהבת שמחה, אופטימיסטית נורא. אוהבת ספרים, מוסיקה, בילוי טוב, ובכלל — כל דבר ששמו טוב. מעוניינת אני באחד שיהיה... טוב. אינו חייב להיות יפה כקלארק גיבל למשל, אך שיהיה טיפוס רציני וסולידרי.
רצוי אחרי הצבא. אחד שאפשר לדבר איתו, סליחה, להתכתב, על נושאים רציניים. ובכלל, רותי. אני מקשקשת יותר מדי. ואיני יודעת מדוע. יצר הקשקוש נח עליי."
לדה, לני הביתה, אמא שלך קוראת לך.
★ ★ ★

הסאגאן, נראה, מטרבת פשוט לרדת מן הכותרות. למי

התחילי מעתה לעשות דברים למען ברכיך, ילדתי. חצי טרכי נגלות אותו בקרוב, ואיני מתכוונת לשפתיים. אולי האופנה החליטו שהשק זה כלב, והם מכינים לך אוהל, אם לא איכפת לך, את תיראי כמו פרמיה וכל ברכיך יהיו מגולות. אז עשי משהו בנידון. כפיפות בדרך בלי סוף, תנועות רכיבה על אופניים, כל דבר. אבל מהר...
★ ★ ★

למה? ככה!

מכתב מן הסוג שאני אוהבת לשגור (1063/65):
"תמיד נראה לי מדורך אידיאלי ופשוטי המיועד לאנשים שאין בהם אומץ ללכת לשדכנים שמקצועם בכך, ולנערות שפחדות לראות עצמן כמודעות השדכנים של יום ויום... תמיד הייתי עוברת על מדורך בחיך של סלחנות — שהיא כזאת אני תמיד — וחושבת עד כמה ירד אותו אדם מורדני ולא היה חוסר-אומץ אישי הגענו — לאחר 2000 שנה! ובכן, מה גרם לך שדחאק אני, שהגני בעלת אומץ אישי רב, מתעדת להיות מורה ומתעניינת בפסיכולוגיה, שירה, ריקוד, ספרות ופוליטיקה במעט, שדחאק אני, שיש לי הצ'חה אצל המין השני, אראה את עצמי יושבת וכותבת לך מכתב? (יש לך עוד זמן להתחרט: אחת, שתיים, שלוש! טוב, אם את מתקשקשת...)
"בחדאי השאלי את עצמך, נו, מה בעצם רוצה אותה ילדונת ממני? פשוט! שתכירי לי אחד שיהיה, או לפחות שירגיש את עצמו, ראוי לאחת כמוני. וזה לא כל כך פשוט! הוא יכול להיות קיבוצניק, ואף רצוי מסביבות היפה. הוא יכול לכתוב על כל מה שיש עם לבו. אפילו פוליטיקה ופסיכולוגיה. רק לא פסיכולוגיה של תרגוליים! למה? ככה! הוא צריך לדעת קצת לרקוד ולהראות כגבר בן 22".
בעצם, עדיין לא הסברתי מדוע אני כותבת דחאק למי דורך, את יכולה עוד להסיק שאני לי דם ללכת לשדכן. ובכן, למה? פשוט ככה! לא מספיק לך? לא צריך."
זו מורה, זו!

תם בחור מגודל

(1063/66), מסכן, אין במה להתגאות. הוא טוען שאינו טיבל בשום רגשי נחיתות, שבאמת, אין לו אופנוע, והוא אפילו לא לומד שנה שלישית משפטים. הוא (כן) בחור מגודל, העובד במפעל מתכת, מתעניין בפוליטיקה, תיאטרון, ציור וגם קצת ספרות קלאסית. תחביביו העיקריים: כתיבה, קריאת כל עמוד המודעות במעריב של ערב שבת. אינך חייבת להיות בעלת תחביבים כשלו, דחאק. עליך, רק להיות ישרה וכנה ומאמינה באדם. הגיל הנדרש — בין 19 ל-21. מקום המגורים הרצוי: תל-אביב."
★ ★ ★

חווה: את יכולה ללמוד המון על אהבה בטרמינס. בי אמת — אם לא תתני לטרט להסיק את דעתך.

לא רכרוכי, למען השם

כותב המכתב אל (1063/67) צריך, לדעתה, להיות בחור במלוא מובן המלה. שיהיה חברה/מן, רציני, מעל חוש הומור — כל התפרים ולמען השם, שאני, אנב, מאמינה בו חזק, שלא יהיה רכרוכי כבת. לא למטה מ-19 ולא למעלה מ-23. היא בת 18, בוגרת תיכון, ויש לה המון דם. גם לך? יופי, או שלח תמונה.
★ ★ ★

מתאימה לנ"ל

זה, אולי, טוב מדי כדי להיות אמיתי, אבל כנראה ש- בכל זאת הוא אמיתי, לפי הכתובת (1063/68):
"עציר בן 26 וחצי בדיוק, מטורף שבילה שמונה חודשים בבתיים בבית מטורפים, מעוניין להתכתב עם עלמה מתאימה לתנאים הנ"ל, על כל הגושים, כולל טירוף."
★ ★ ★

יותר מדי מקשקשת

עכשיו תגידו לי מה הקודם משוגע יותר (1063/69):
"מה אומר לך, רותי, שגעון זה דבר לא טוב. נכון? אך כשהוא תוקף את מישהו, לא תמיד קל לנתקף להחליץ...
"מה פתאום אני מקנאה? את באמת חושבת שאני לא מפרגנת לה? שיהיה לה לבריאות! אילו רציתי גם אני... הייתי רוצה לראות אותה אחרי לידה, גיבורה גדולה! אבל זו תלד,

סיפור הבאלט הוא, באמת, פשוט ביותר. עלם מתאהב באשה נשואה, ולהיפך. לפניה הברירה לחזור אל בעלה בניו-יורק, או להישאר עם העלם בפאריס. הבאלט נפתח בתמונה בה מצפה הנער לאשה בדירתו, אולם באמצע מתפרצת חבורת יודים ועו מהרה מתרחשים במקום דברים עליוזים. הסצנה מגיעה לשיאה בקטע ריקוד לשניים, בה דד האמבטיה. הקטע כה נועז עד כי בריג'יט בארדו שי יסבה במקום הכויד (בעלה לשעבר, ואדיס, בייס את ה'באלט), עצמה את עיניה מרוב צניעות.

לאחר מכן יש כמה תמונות שיחזור, בהן מעביר העלם נגד עיניו את התפתחות יחסיו עם הגברת. עוד כמה תמונות נועזות. הנער מחליט שהאשה לא באה, בולע גלד לות רעל, ואז בדיוק באה הגברת. מאוחר מדי.

למחרת יצאו כל עתוני צרפת במאמרי מערכת, תבעו לדעת מדוע קיבלה הלהקה תמיכה מהשלטתית על סך כ-15 אלף ל"י. היו כאלה שאיימו אפילו להביא את השאליתה בפני האסיפה הלאומית, ולהביא את העלמה בארדו כעדה. כעבור שבוע נאלצה המחשלה לבטל את הטובסידיה.
A propos סאגאן: פנתר שואל את הפומה: "את מכירה את פראנטואז סאגאן?" הפומה: "כן. היא אוהבת יגוארס."

כובע שחור ועיניים כחולות

פרח קצונה. כובע שחור, כנפי צניחה מוכספות ועיני תכלת. בוגר שמינית. תשע-עשרה. (1063/70).

עצוב על הנפש

(1064/71):
"לרותי — האם ראתי פעם עץ עומד בשלכת? ליד ביתי נטוע עץ אגוזי. ומדי פעם ניתק עלה צהבהב אחד מן העץ ונופל לארץ, וכמספר העלים היבשים, מספר השעות העצבות שלי. שעות ארוכות, עצובות ועגומות מאד...
"השחאה מוזרה, לא כן?
"כן, רותי, קצת עצוב על הנפש, ובשעות כאלה רוצים לכתוב למישהו, אולי יקל קצת, ובחזרתי משום מה, כך, "ברגעים אלה של בדידות ואיש, בהם אפילו מי שמעורר יעזור תמיד אינו יכול להושיע, ואף האמונה — כן, כן, אמונה דתית — מנסה להתחמק ממני, זקוקה אני יותר מכל לאדם שבמכתביו יוציאני מהעצבות, השממוץ, הריקנות...
"תשאלי רותי: למה כל ההקדמה הארוכה? כתבי דוגרי כמו כולם: אני בחורה בת... עם עינים... ושיער... רוצה להתכתב עם בחור נחמד על גושא... — פשוט וברור.
"אבל לא! באמת שלא איכפת לי מי זה יהיה, ורק כדי שלא יחשוב שיש לו עסק עם עלמה מזדקנת המיואשת כהתחיים, אגלה שלא מכבר השלמתי את העשור השני בחיי. ואולי אותו אלמוני אף יתאכזב לטובה.
"רותי! אם אומר אי-פעם: "כל כך טוב לני" אשלח לך חודה."

ציפור קטנה לחשה לי...

עליזה עולש העוסקת כעת בקוסמטיקה: "הגיע הזמן שקיבוצים יפתחו מכוני יופי. אם הם מתבנישים מן המלה, הם יכולים לקרוא לזה תרבות הגוף והחן, או משהו כזה. זה פשוט יעלה להם יותר בזול, בהתחשב עם מספר הקיבוצניקיות המבקרות אצל קוסמטיקאיות בחשאי...
הזמנתי כבר עתה את הביקוני שלי אצל יוספה מוריר מוביץ, יעקב חודורוב הפותחים, בימים אלה, את תורת כלי-הספורט שלהם. ימצאו גם כדורים לנערות: בנדי יונת וכדורים ספורטיביים מאנגליה... זמר הגולדן גייט הכושי, קלייד רידיק, שנסאר בארץ לאחר שחבריו עזבו: "פשוט אין חשק לעזוב את הארץ הזאת. הנערות כאן כל כך מכניסות אורחים... הערב הראשון במועדון התיאטרון בלי מאורה גרא התנהל, בכל זאת, איכשהו. עד שתמצא מארחת מתאימה, דואגת לעניינים הצעירות חווה הנדריש... שמעתי במאי אחד, מספר על במאי אחד, יוסף (פפוי) מילוא, שהוא עובד לשאת את יהודית קורן הפהפיה... אגב, אלה שהיו מסלפנים עד עתה ירחל כהן, למשרד הקאמרי ומבלבלים לה את המוח, יוכלו לעשות זאת מעתה ישיר למועדון התיאטרון. היא תמצא שם גם במשך היום, בין השעות 11 עד 2, נדמה לי. אינני בטוחה שזה יזור לכם הרבה. הרקדן שלה מלהקת ויאן באבילה מאיים לבוא במאי."

אל תסתכלי עכשיו...

עניי האשה הכמעט-צעירה בלטה. פיה ושני סנטריה, שהיו עסוקים בסריפת עוגת הקצפת הנדיבה, הפסיקו לרגע מעבודת הקודש שלהם. היא בלעה בקושי, היפנתה את פניה לעבר חברה, שעסקה באותה מלאכה, אם כי יותר בנחת. המקום, כמוכן, רחוק.
"אל תסתכלי עכשיו ישר. זו שועמדת על המדרכה ומשוחחית עם ההיא בכחול, היא חנה שסיפרתי לך עליה. איזה מעיל משגע יש לה. המנהלת... אני לא אחמלא אם לא קיבלה אותו תמורת איזה שירות... אל תעשי פרצוף כזה, אני יודעת מה שאני אומרת, ואני גם אחת הברדודות המעיוות לומר שהיא לא כל כך יפה... כמוכן, עם כל השעות שהיא מבלה במכוני היופי וההרואה, המחזן שהוא לובשת והחזיה הממולאה שלה... לא חוככה להיראות כך. אני יודעת מה שאני אומרת. ראתי אותה פעם בבגד ים?
"מה, מה מוצאים בה, לעזאזל? את יכולה להסתכל עכשיו. היא באמת כל כך יפה? אומרים שהיא פשוט מרעיבה את עצמה... הייתי רוצה לראות אותה אחרי מקלחת חמה, בלי כל הצבעים...
"מה פתאום אני מקנאה? את באמת חושבת שאני לא מפרגנת לה? שיהיה לה לבריאות! אילו רציתי גם אני... הייתי רוצה לראות אותה אחרי לידה, גיבורה גדולה! אבל זו תלד,

העולם הבא

בעריכת לילי גרילי

מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים המשתתפים בעמוד זה יזכה מדי שבוע בשבוע בפרס של 50 לירות ישראליות. הזוכים השבוע הם ב. הדרי, רח' מוסינזון 9, תל-אביב, ויעקב צור, רח' מצפה י"א, נוה-שאנן, חיפה.

הפתרון הכפול

אישתי נורא אוהבת לקרוא סיפורים בלשיים. היא נמתחת מסיפור כזה יותר מכל אדם אחר שאני מכיר. בקיצור, היא המציאה שיטה ליהנות עד הרקיע השביעי מכל ספר כזה. היא מתחילה לקרוא את הספר באמצע, ואז היא טוחה לרדת לא רק איך שזה ייגמר, אלא גם איך שזה התחיל!

דויד גוסטן, תל-אביב

הערות=שוליים

על מה ישוחחו אייזנהאיר וכרושצ'וב בוועידת-הפיסגה? ...

... על הא ועל נייט.

★ ★ ★

לוח-הערכים הפוליטי של מדינאי ישראל...

... הם מודאגים יותר מן האיחוד בין הצ"כ ופמ"י על הבחירות האזוריות, מאשר מן האחד האזורי בין סוריה ומצרים.

★ ★ ★

מדעני ישראל גילו את סוד התהוות החלל במלפפונים...

... במקום כיבוש החלל, מלפפון כבוש.

★ ★ ★

מנהל ארגון המזון והחקלאות של האו"ם אמר השבוע בירושלים כי אילו עסקו המדינאים בחקלאות, היה העולם מאושר יותר...

... האם ידע כי בתקופת הזהות של רויד בן-גוריון רשום: המקצוע: פועל חקלאי?

תחרות על חרוז אחד

זה הכי רע! עליך אני גותנת את הפרס השני בסך 5 ל"י ליעקוב צור, רח' מצפה י"א, נוה-שאנן, חיפה. בדרך מסוכנת יותר הולך משה רוש-צוק, הרומז כנראה על בדיחה עתיקה: "ההבדל הקטן — היא הסבירה." וגברת ירושלמית בשם מאריאסה מאייר רואה את הצד השני של המטבע: "לשני הפתעות לא השאירה." תשובות משעשעות אחרות: "הוא מוצא חן בעיני נירה!" (הדסה סופר, ירושלים); "הראשון כעלה של אופירה!" (מרדכי דן, תל-אביב); "השני הוא כהן, לא שפירא." (שולה בלוי, ירושלים); "כבר נמאס עם שנוי, היא הסבירה." (ב. הדרי, תל-אביב); "שאשתו של הי הוא לא התירה." (אליהו לב, חיפה). ודן מרגלית, שיודענו הוותיק, מסכם: "מן הפח אה הפחת, הפטירה."

הוציא את הדירה. מה יש, חברי משק, לא הולך? כיוון סופולרי אחר לקוח גם הוא, כנראה, מן ההתי תל-אביבי אומר יהושע גרוס מתל-אביב: "את הפורד היא בקרייזלר המירה!" וקיצוני יותר תנוד וייל, אף הוא מתל-אביב: "למכרטה בדרוג היא המירה!" בכיוון אחר הלך ו. ורון, חמשיראי חתיק, כמדומני: "אבל מה ההבדל — לא הסבירה." וסבורה כמוהו תמר רונצוויג, אשת צה"ל: "אך הסוד לעצמה היא השאירה." דוד בן אשר, מקיבוץ עין-שמר, טוען: "אין הבדל — את שניהם לא הכיר רח!" ויעקב שליש, מבתיים: "השני היא עוד טרם הכירה." גם מיכאל טהלה, מתל-אביב: "את שניהם היא בקושי הכירה." הנחמד ביותר בי סירה זו: "ההבדל הוא קטן —

בפנים שורת השיר:

מעטפה בעלמה בשם מירה, שחתיך באחר היא המירה. היא גילתה בנקל כי רק זה ההבדל:

מה ההבדל, בעצם? מספר די גדול של קוראים ניסה לנחש אותו. הרוב הזדהה עם ב. הדרי, רח' מוסינזון 9, תל-אביב, סברו: "על כל גרוש של ההוא — זה שם לירה!" בשביל הלירה הזאת הוא מקבל את הפרס ה ראשון, בסך 5 ל"י. הגה בורסקוב מתיפה סבורה, "לרא שון חפרה רק הלירה," בעוד ששמאל גבעוני ממשק להבות-חביבה, טוען: "את הפונט היא החליפה בלירה!" וקיצוניק אחר, יהודה לופ-טה, ממשק הראל: "הראשון לא

המין החלש

מדוע? שאל השופט המשתאה את הפרשן שמד לפניו, "פרצת לאותה חנות שלוש לילות בזה אחר זה?" "אתה מבין, כבוד השופט," הסביר האיש, "הוצאתי חמס שסלה בשביל אשתי והייתי צריך להחליפה פעמיים."

★ ★ ★

דעתה של אשה על שמירת סוד היא, טאסור לנלות מי סיפר לה אחר.

★ ★ ★

יום אחד הופיע שמואלביץ פצוב ומדוכא. "מה קרה לך?" שאלו אותו במטור. "יש לי צרות עם אשתי, נאח, היא אמרה לי שלא תדבר אתי במשך חודש שלם!"

חבריו, שהכירו את אשתו היפה, ניחמו אותו: "נו, זה צריך לסתות אדם מאושר..."

זה באמת עשה אותי מאושר, הודה שמואלביץ, "אבל היום נגמר החודש."

כזבים לילקוט

ושרעבי הנשק ביקש רשות לחלוץ את הנעליים. שרעבי, שהוא כולו שווף טובי-טוב באופן טבעי, לא ידע כי בשארם אל-שיך היו שני סוגים של אנשים: החמי לים והשכויים, ושההבדל היחידי ביניהם הוא שלחיליים יש נעליים ולשכויים אין. בקיצור, רק חלץ שרעבי את הנעליים, ניגש אליו מ.צ., תקע לו טוריה ביד, ופקד עליו: "יאללה, בוא לעבוד!" שרעבי נורא נעלב וסירב לצית. ה-מ.צ. סחב אותו למפקד. בקיצור, אחרי המון זמן, הוכיח שרעבי מי הוא על באמת, ונתנו לו להמשיך בסויר. אבל את זה כבר לא הספיק לשמוע המ.צ., כי קראו לו לעמוד במחסום הכניסה. הוא עמד שם, כשהקומנדקאר מברא אורה עזב את המקום. ומי הוא רואה שם אם לא אותו שבוי עקשן? "למה אתם לוקחים שבוי אתכם?" שאל את המפקד.

"סתם ככה," השיב יאיר הסמל, "רו-צים שבוי אחד למזכרת." המ.צ., שלא אהב להתרוכח עם מפקד על עניינים קטנים, נתן לקומנדקאר להמשיך. איציק, באר אורה

מלחמת המעמדות

באחד מחילות צה"ל ישנו סרן בשם קארל מארכס. יום אחד הופיע בגודו פקד חדש ונכנס לעבוד במשרד הג'וד. עודנו שקוע בערימת הגיירות ש לפניו, והנה מצלצל הטלפון. הפקיד מרים את השפופרת. "מי מדבר?" הוא שואל.

"כאן מדבר סרן קארל מארכס," עונה לו קול גברי. הפקיד מצמיד את השפופרת היטב לאוזנו ושואל בהשתאות: "מי מדבר?" "סרן קארל מארכס!" עונה לו הקול בהתרגשות.

"מישהו רוצה להתל בך," חושב הפקיד בנפשו. ומבלי לאבד את עשתונותו הוא מסטיר בקור-רוח לשפופרת: "נעים מאד. כאן מדבר רבי-טוראי פרידריך אנגלס."

★ ★ ★

מזכרת חיה

פעם, לפני שמירקו את מלכות ישראל השלישית, יצא הסגל של באר-אורה ל-טיול בסניי ושארם אל-שיך. כשהגיעו למפרץ, החברה היו כבר עייפים מאד

"כל השאר הן זריזות השמש. זאת היא שקיעת השמש."

איך לצאת מן העסק

הידועה בציבור היא עכשיו נורא באופנה, אבל זה בכלל לא מפריע לידועים בציבור. הם פשוט ממשיכים בסירובם לומר "כן." ויש להם לשם כך המון שיטות:

"בואי הגה מותק, שבי על ברכי. את יודעת שאת נורא מותקת? אני אספר לך סיפור." (וכאן מתחיל סיפור ארוך ומשעמם על זוג שהיה נורא מאושר — עד שהתחתנו. ואז התגרשו). "אז את רואה מותק, אני לא רוצה לסכן את אושרנו. האם זה כליךך נורא מי צדי שאני רוצה לשמור על אהבתנו כמו שהיא?"

★ ★ ★

"אני לא מספיק טוב בשבילך."

★ ★ ★

"את לא מספיק טובה בשבילי."

★ ★ ★

"חכי שאקבל את ההעלאה בדרגה/הגט/

הירושה / השיכון / קיצבת-היוקנה שלי." (מחקי את המיותר)

★ ★ ★

"בשבילי את מלאך מן השמים! את לא סתם אשה! אני אוהב כל אצבע של ידיך הענוגות! איך אני יכול לחשוב עליך רוחצת כלים במטבח או מנגבת את התחת של תינוק? לא, זה אפור מדי, עלוב מדי, עבור כוכב נוצץ כמוך. הר' ברים האלה הם לא בשבילך! הם בשביל אשה רגילה!"

★ ★ ★

"מותק, את חושבת שאני באמת לא רוצה? אם אני מסרב, זה פשוט מתוך הקרבה. זה רק לסובתך."

טעות לעולם צודקת

לאסור את הלב היוצא ממשקים מגדלי חזירים. (הארץ)

נחמה בילר, נתניה

הלב הנמהר. דירה מסודרת, מעונינת להכיר בחור מסודר עד גיל 27. (ידיעות אחרונות)

מרדכי דן, תל-אביב

כן, אבל בת כמה הדירה? מבין פותרי החידון זכו בסרס 20 קוראים. (מעריב) דויד הימן, חיפה

ברית הסילה המסודרת. יצא לקנות מצרכים בשק הכרמל. (הבקר) נעמי הריניב, תל-אביב

וקנה נגניש'תחול בשק.